

ကိုးကွယ်ခြင်း ကိုးကွယ်ခြင်း သုဇာတ်

သူမောင်
 ကျေးဇူးပြု
 ကျေးဇူးပြု

ဒီရိုင်း၊ ကတုန်း၊ ဖောင်ဖောင်အောင်၊ ၂၀၂၁

THU0014
 MMK 7,000.00

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အရက်သမားအမှားတစ်ခါ သုမောင်

တရားစွဲစာအုပ် ၂၀၂၅

အရက်သမားအမှားတစ်ခါ သူမောင်
 မျက်နှာဝုံးသရုပ်ဖော် - ကာတွန်းမောင်မောင်အောင်၊
 စာမျက်နှာ ၁၄၃ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅ ဘင်္ဂလမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ သာဂုဇ၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
 ၂၀၂၅ စက်တင်ဘာလ၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ ၂၀၀၂ တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်၏ပထမအကြိမ်မူ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
 ၂၀၁၀ ဒုတိယအကြိမ်၊ ဇွန်ပွင့်စာပေ၊ ၂၀၁၆၊ တတိယအကြိမ်၊ စိတ်ကူးချိုချို။

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

၁။ အရက်သမားအမှားတစ်ခါ	၁
၂။ တစ်ခါမှားတစ်ခါမိ	၁၀
၃။ ဗိုလ်အောင်ဒင်ကိုလွမ်းရခြင်း	၂၀
၄။ မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ်	၂၄
၅။ ဝှတ်ဒ်မောနင်းဟောင်ကောင်	၃၅
၆။ ဒေါင့်ကြီးပွဲမှာလေ	၄၅
၇။ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ လွန်းတစ်ရာချိတ်ပုဆိုးကြီး	၅၂
၈။ သာဓု၊ သုမောင် စာပေတိုက်ပွဲ	၆၂
၉။ တစ်ခါတုန်းကပေါ့ဗျာ	၇၀
၁၀။ သုမောင်၏ အရက်ပုလင်းနှင့် ခင်သန်းနု၏ ရေမွှေးပုလင်း	၇၉
၁၁။ မောင့်ဆိုးမျိုးခံနိုင်သူကို	၈၇
၁၂။ ကွေးအပေါ်တင်သည့်ကြွေး	၉၈
၁၃။ ဝင်းဦး၏ ခွေးတွေနှင့်လေ	၁၀၆
၁၄။ ယောက္ခမကြီးမျက်နှာညိုသဗျာ	၁၁၆
၁၅။ မုဆိုးသုံးယောက်နှင့်သမင်များ	၁၂၄
၁၆။ ပထမအကြိမ်အရက်ဖြတ်ခြင်း	၁၃၁

အရက်သမား အမှားတစ်ခါ

ဆရာကြီး လူထုဦးလှက လူငယ်ပညာပေး၊ အမျိုးသားထုကျန်းမာရေး၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရေး စသော ဗုဒ္ဓဘာသာကို အခြေခံသည့် ပြုပြင်ရေးဆောင်းပါးများကို ရေးသားရာ၌ ထိုစာအုပ်ကို 'အရက်သမား အမှားတစ်ထောင်' ဟု အမည်သညာ ပေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က အသည်းစွဲစာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ 'အသည်းစွဲ' ဟု ကျွန်တော်က သုံးနှုန်းရာ၌ ထိုစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာနှင့် စာရေးဟန်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း၊ စွဲမက်ခြင်း သဘောကိုသာဆိုပါသည်။ ဆရာကြီး၏ လမ်းညွှန်မှု၊ ပညာပေးမှု စသော ရည်ရွယ်ချက်များကိုကား မလိုက်နာမိရိုး အမှန်ပါ။ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းကို လူတို့လျှာမစွဲချေ။ ဒါကြောင့်ပင် ကျွန်တော် အရက်သမားဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။ အသည်းစွဲသဖြင့်လည်း အသည်းရောဂါဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ဆရာကြီး၏ စာအုပ်ကို ယခုတိုင် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေသေးကြောင်းကိုကား ကျွန်တော်၏ ဤစာစုခေါင်းစီးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိသာနိုင်ပါသည်။ ဆရာကြီး၏ ခေါင်းစဉ်ကိုမှီး၍ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းစီးကို တပ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်က သရော်လှောင်ပြောင်လှိုင်ခြင်း၊ ကလန်ကဆန် ပြုလိုခြင်း လုံးဝမရှိခဲ့ပါ။ ထိုနည်းတူ ကျွန်တော်၏ အရက်သမား

ဘဝကို ပြန်လည်တမ်းတခြင်းလည်း မရှိခဲ့ရပါ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကိုယ့်အမှားတွေကိုပြန်ပြီး နောင်တရနေခြင်းလည်း မဟုတ်ပြန်ပါ။

ဤသို့ ဟိုဟာမဟုတ်၊ သည်ဟာမဟုတ်ဟု အာမဘန္တေခံနေပါလျှင် ကျွန်တော်၏ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာများပါလိမ့်။ အရက်သမားဘဝတွင် ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတည်းသာ မှားခဲ့သည် ဆိုချင်ပါသလား။ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အရက်သမားဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုမှတော့ တစ်ကြိမ်မက ဆယ်ကြိမ် မက မှားခဲ့ဖူးမည်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အရက်သမားဘဝတွင် မှန်တာဆို လို့ မိမိ၏အဇ္ဈတ္တ အတွင်းသဏ္ဍာန်ရော ဗဟိဒ္ဓအပြင်သဏ္ဍာန်ပါ တစ်စမ ကြွင်း ဖော်ကျူးကုန်ခြင်းသာ ရှိပါလိမ့်မည်။ အကြောက်တရား၊ အရှက်တရား စသော ဖုံးကွယ်အပ်သော တရားများ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ကုန်ခြင်းသာ ရှိပါ လိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ဘယ်နှကြိမ် မှားခဲ့ဖူးမှန်းမသိသော ကျွန်တော့်အနေနှင့် ပြောဝံ့သည်ကား 'တစ်ခါသောက် တစ်ခါ မှားခြင်း' ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

သို့သော် ဤစာစုတွင် ကျွန်တော်မှားခဲ့ဖူးသည့် အကြောင်းကို အပြစ် ဝန်ခံသည့် အနေနှင့် မရေးပါ။ တရားရစရာ အနေနှင့်လည်း မဖော်ကျူးပါ။

ထိုနည်းတူ ဟာသဦးကားပေးဖြစ်သော ဤသောကြာစာစောင်မဂ္ဂဇင်း အတွက် ရေးသဖြင့် ရယ်စရာ၊ မောစရာဟူ၍လည်း သဘောမထားပါ။ ခုနယ် ခါတွင် ကျွန်တော်သည် အမှားအမှန်ကို ပိုင်းခြားပြလိုခြင်းထက် ဖောက်သည် ချလိုခြင်းသာ စိတ်၌ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဖောက် သည်ချစကားသည် စာဖတ်သူအဖို့ ပြုံးချင်စရာ ဖြစ်သွားပါမူ ကျွန်တော်က တောင်းပန်ပါ၏။

x x x

ကျွန်တော်သည် အရက်ပါဝင်သောအရည်ကို စတင်သောက်သုံးဖူး သည်မှာ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝက ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ထိုစဉ်က 'ဘိုယာဟာ အရက်တော့မဟုတ်ပါ တငြိမ့်ငြိမ့်လေးနဲ့ အတော်လာ တာ' ဟူသော သီချင်းမပေါ်ပေါက်သေးသော်လည်း ကျွန်တော့်အထက်လူ ကြီးက

“ဟေ့ကောင် နည်းနည်းမြည်းကြည့်ပါလား... ဒါအရက်မဟုတ်ဘူး...”

ဘိယာခေါ်တယ် အာလူးပြုတ်ရည်ကွ” ဟု ဆိုသဖြင့် ကြိတ်မှိတ်ပြီး နှိပ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ ၁၆ နှစ်သားအရွယ် ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်ကဲ့သို့ အထက်လူကြီး ရှိသနည်းဟု မေးခဲ့သော်...။

ကျွန်တော်က အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာပင် ဖခင်ကြီး၏ လုပ်ငန်း၌ တောက်တိုမည်ရ ဝင်လုပ်နေရသူ လုပ်အားပေးတစ်ပိုင်းပါ။ ကျွန်တော့်ဖခင် မန်နေဂျာထံတွင် ရုပ်ရှင်ပညာ ဆည်းပူးရပါသည်။ သူက အရက်ကလေးဘာလေး သောက်တတ်သည်။ (သူ့အမည်ကို ကျွန်တော် မပြောလိုပါ။ သူက ယခုအချိန် နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသော ကြောင့်ပါ) ဤသို့အားဖြင့် ဆရာသမားနောက် ကျွန်တော် တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖေက ထိုသို့ ကျွန်တော် လုပ်အားပေးသည့် အတွက် တစ်နေ့ (၁၅) ကျပ် အခငွေကြေးပေးပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ကစားခုန်စားလုပ်ရသည်ထက် အဖေ့လုပ်ငန်းမှာ ပညာသင်ရတာကို ပို၍ပျော်ပါသည်။ မုန့်ဖိုးမကသော ငွေကိုလည်း ရသည် မဟုတ်လား။

စောစောကပြောသော တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦး မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်သို့ သွားပါသည်။ အရင့်အရင့် အခါများ ကတော့ မော်တော်ကားနှင့်ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုအရွယ်တွင် ကားကောင်းကောင်း မောင်းတတ်နေပါသည်။ ထိုနေ့ကမှ ရန်ကုန်မြို့တွင်းအနံ့ သွားရမည်မို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဆရာသမားသည် အရက်သမား မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ သောက်သုံးသူသာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ‘အာလူးပြုတ်ရည်’ ဆိုတာကိုတော့ နေ့စဉ်သောက်ပါသည်။ ထိုနေ့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ခြံ (သင်္ဘန်းကျွန်း သာစုခြံ) မှ ထွက်ထွက်ချင်း တာမွေအဝိုင်း (ယခု မရှိတော့ပါ) သို့ရောက်လျှင် အာလူးပြုတ်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်ပါသည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။ ဆိုင်အမည်က ‘မြခွာညို ဘိယာဆိုင်’ ဖြစ်ပါသည်။

“ဗလကြီး ငါအာလူးပြုတ်ရည် သောက်လိုက်ဦးမယ်ကွာ...” ထုံးစံအတိုင်း ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ထိုင်ပါသည်။ သူ့သောက်လျှင်

ကျွန်တော်က ဘီလပ်ရည်နှင့် အာလူးကြော်၊ မြေပဲကြော်၊ ဆိတ်သားကင် စသည်ဖြင့် အမြည်းစားရပါသည်။ ပိုက်ဆံကို သူကရှင်းပါသည်။ နှစ်ယောက် ပေါင်းမှ (၁၅) ကျပ် မကျော်သော်လည်း ကျွန်တော့်လုပ်အားခမှာ (၁၅) ကျပ်မို့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ တော်တော် များတဲ့ငွေပါ။

သည်နေရာမှာ ကြားဖြတ်ပြောစရာ ရှိပါသည်။ ထိုနေ့ မတိုင်ခင်ညက အဖေ၏ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား (ဖတ်စ်ကလပ်) ဖလင်တည်းဖြတ်ကြသည်မို့ မိုးလင်းလုလု ဖြစ်သွားသဖြင့် ဆရာရော ကျွန်တော်ပါ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ကြပါ သည်။ ကျွန်တော်က လူငယ်မို့ သိပ်မထူးခြားသော်လည်း ဆရာခမျာ တော်တော်ပဲ ငေါင်းစင်းစင်း ဖြစ်နေပါသည်။

“ဟေ့ ဗလကြီး မင့်အဖေကို ပြန်မတိုင်နဲ့နော် ငါအရက်နည်းနည်း တော့ သောက်မှဖြစ်မယ်”

အမှန်တော့ ကျွန်တော်ပြန်တိုင်စရာမလိုပါ။ အဖေက သူ့သောက်တာ သိထားပုံရပါသည်။ သို့သော် ခုလို နေ့လယ်ခင်းကြီးမှာမို့ အိမ်ပြန်ရောက် ရင် အဖေထံ သူမဝင်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကို လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ စာရင်းရှင်း ခိုင်းတော့မှာသာဖြစ်သည်။ အဖေနှင့် ကျွန်တော်သာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ သေချာပါသည်။

ဆရာသမားသည် “ရမ်နှစ်ပက်” ဟု မှာလိုက်ပြီး ဘီယာတစ်ပုလင်း ကို ဖောက်၍ရောပါသည်။ ယခင်က ဘီယာ (သို့ အဆို အာလူးပြုတ်ရည်) တစ်ပုလင်းကို သူတစ်ယောက်တည်း သောက်နေကျပါ။ ခုမှ ‘ရမ်’ ပါရော သဖြင့် မတတ်နိုင်ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“နည်းနည်းသောက်ကြည့်ပါကွ... ဒါ အရက်မဟုတ်ဘူး... အာလူး ပြုတ်ရည်ပါ...”

တကယ်တမ်း ကျွန်တော် အရက်သောက်တတ်လာသော အချိန်များ ကျမှ ပြန်စဉ်းစားမိသည်မှာ ဟိုစဉ်က သူ ကျွန်တော့်ကို ဘီယာတိုက်ခြင်းမှာ မကုန်၍ မဟုတ်ဘဲ ရမ်နှစ်ပက်ကြောင့် သွေးဆူပြီး မြူးကြွလာသောကြောင့် ဖြစ်မှန်းသိပါသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ထိုနေ့ကစပြီး ကျွန်တော် ဘီယာသောက်ဖြစ်သွားပါ တော့သည်။

သည်လိုနှင့် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သား လုပ်ငန်းခွင် သွားလိုက်ကြ သည်မှာ နေ့လယ် (၂) ချက်တီးလောက်ရောက်မှ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မူလပုံမှန်ပြန်ရောက်သည်။ (အမူးပြေပြီဆိုပါစို့) ဆရာလည်း ပုံမှန်ဖြစ်သွားပါပြီ။ သို့သော် ခြံရှေ့ရောက်တော့ ဆရာက ဆိုင်ကယ်ကိုရပ် ပြီး ခြံစပ်သို့ ပြေးပါသည်။ သူပြန်လာတော့ ခြံစပ်မှာရှိသော မာလကာပင်မှ အကင်းသီးတစ်လုံးနှင့် အရွက်နည်းနည်းယူလာပါသည်။

“ရော...ဗလကြီး... ဒီမာလကာသီးကုန်အောင် မြန်မြန်စား”

“ဟာ... ခါးမှာပေါ့ အစ်ကိုရ”

“လေကြေတယ်ကွ... အာလူးပြုတ်ရည်က ရင်ပြည့်တယ်... ဒါဆေး ပဲ... စားလိုက်...”

ကျွန်တော်က ဆရာပြုံးသည့်အတိုင်း ပြုံးပါသည်။ ဆရာကလည်း မာလကာရွက်များကို ညက်အောင်ဝါး ‘အာလောက်လောက်’ ‘အာလောက် လောက်’ဟု လုပ်ပြီး မျိုချပါသည်။

x x x

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေမနီးသေးပါ။ အဖေသည် ညလူဖြစ်ပါ သည်။ တစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်ပြီး မိုးလင်းမှ အိပ်လေရာ ညနေစောင်းမှ နီး တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းစားသောက် ရေမိုးချိုးပြီး နောက်ကလိုက်လာကြမည့် ‘အုတ်’ သယ်ကားများကို စောင့်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဆရာကမူ အဖေ့ကို ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် လစ်ပြေးပါပြီ။ အဖေက အရက်သောက်တာ လုံးဝမကြိုက်။

မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် မှာကြားထားခဲ့ သော ‘အုတ်’ သယ်ကားများ ရောက်ချလာပါတော့သည်။ စုစုပေါင်း ကားလေးစီးပါ။ ကားတစ်စီးလျှင် ‘အုတ်’ အလုံး (၂၀၀၀) နှုန်းဖြင့် အုတ်ခဲ အလုံး (၈၀၀၀) ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာမရှိသည့်အခိုက်တွင် ဆရာတစ်ဆူပင် လုပ်ချင် နေသူမို့ အုတ်သယ်ကားများကို နေရာပြပေးပါသည်။ အုတ်ခဲများကို သူ့အပုံ နှင့်သူ စနစ်တကျ နေရာချရန် အလုပ်သမားများအား ညွှန်ကြားပါသည်။ ထိုစဉ်က အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက် စသည့် ကုန်ကြမ်းသယ်သော လော်ရီ

ကားများမှာ စစ်အတွင်းသုံး အဟောင်းများဖြစ်ရကား စက်သံအလွန်ဆူညံပါသည်။ ခြံထဲတွင် ထိုလော်ရီကားများ ရှေ့တိုးနှောက်ဆုတ်လုပ်သော အသံများသည် အခြားသူမပြောနှင့် နားလေးရှာသော ကျွန်တော့်ဖခင်ပင်လျှင် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးရသည်အထိ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို အိပ်ရာမှ မနှိုးခိုင်းဘဲ နှိုးမိလျှင်ပင် ဒေါသဖြစ်တတ်သော အဖေသည် အုတ်ကားများအသံကြောင့် လန့်နိုးလေရာ...

“ဟေ့... ဆူညံလှချည်လား...”

ဟု အော်ဟစ်ရင်း အိမ်ရှေ့ထွက်လာချိန်မှာ မန်နေဂျာကြီးတစ်ယောက် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်နေသည့်ဟန်ဖြင့် ခပ်ကြွားကြွားလုပ်နေသော ကျွန်တော့်မှာ ဂုဏ်ယူမဆုံးပါ။

အုတ်များ၊ အုတ်သယ်သူများနှင့် အလုပ်ရှုပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေသော ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်သောအခါ အဖေ ဒေါသပြေဟန် တူပါသည်။ (အဖေဒေါသဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်ချော့လို့ရသည်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ချစ်သည်။ အလိုလိုက်သည်။)

“ဟေ့... သား... အုတ်တွေ ဘာလုပ်တာတုံးကွ...” ဟု ကျွန်တော့်ပါးကိုဆွဲရင်း မေးပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ အလွန်အလုပ်များဟန်ဆောင်ပြီး ချက်ချင်းစကားမပြန်ပါ။

“ဟေ့... ဖေဖေ မေးနေတယ်လေ...” ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလေမှ ကျွန်တော်လည်း အိုက်တင်ကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် အဖေရေးထားသော စာကို လှမ်းပေးရင်း အုတ်ခဲ အမျိုးကောင်းမကောင်းပြရန် တစ်လုံးလှမ်းယူလိုက်သည် တွင်

“ဟာ... ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ချလိုက်တာလဲကွာ... ဟေ ဟိုကောင်ကော...”

အဖေသည် သူရေးထားသော စာရွက်ကိုတစ်လှည့် ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် အုတ်ပုံကြီးများကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း အလောသုံးဆယ်မေးပါသည်။ စိတ်လည်း တော်တော်တိုသွားပုံရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ အုတ်မကောင်းလို့လား... ဖေဖေဝယ်နေကျဆိုင်က သားကိုယ်တိုင် ဝယ်ခဲ့တာပါ...”

ကျွန်တော့်အဖေကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ကလည်း ဆိုး၊ သားဖြစ်သူ လုပ်တာမို့ အပြစ်လည်း မဆိုရက် ဖြစ်နေပုံရပါသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့် ဖေဖေစိတ်ဆိုးမှန်း မသိပါ။

“ဘယ်သူက အုတ်ဝယ်ခိုင်းလို့လဲကွာ... ခက်တာပဲ... ဟိုကောင်ကော...”

အဖေက စိတ်ဆိုးလျှင် ကျွန်တော့်ဆရာကို ‘ ‘ ဟု ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာသမား အရက်နဲ့ရမှာ စိုး၍ လစ်ပြေးတာကို သိသဖြင့် အခြားလှီးလွှဲပြောရပါသည်။

တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် အဖေ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားရာ ကျွန်တော် လိုက်သွားရပါသည်။

“ဘာမှားလို့လဲ ဖေဖေ”

“အဖေစာကို သေသေချာချာ မဖတ်ဘူးလား သားရယ်...”

ဟူ၍သာပြောပြီး သူ့စာကို ကျွန်တော့်အား ပြန်ပေးပါသည်။ (အဖေသည် သူ အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်း လုပ်စရာအလုပ်များကို စာဖြင့်ရေးသားပြီး ခိုင်းစေတတ်ပါသည်။)

အဖေစာကိုယူပြီး ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်ကြည့်သောအခါတွင်ကား... သားတပည့်မောင်သက်..

တခြားအလုပ်တွေပြီးရင် ဘဏ်မှာ ငွေ (၅၀၀၀) သွားထုတ်။

၁။ (၇၀၀/-) ခုနစ်ရာကို ဖလင်ကူးဆေးဖို့ ရုပ်ရှင်မြင့်တင်ရေးမှာ ငွေသွင်း။

၂။ (၁၂၀/-) တစ်ရာနှစ်ဆယ်ကို တိုက်ခန်းလခပေး။

၃။ (၁၅၀/-) တစ်ရာငါးဆယ်ကို ကြော်ငြာဘလောက်အတွက် ‘နယူးဘားမား’ ဆိုင်ကို စရန်ပေး။

၄။ မင်းတို့လည်း ထမင်းစား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်။

၅။ “ပိုတာတွေ ကွေကာအုတ်ဝယ်ခဲ့”

(သားဖလင်ကြီးကို ခေါ်သွား တချို့ကိစ္စတွေ သူ့ကို ဝိုင်းလုပ်ခိုင်း။)

ကျွန်တော်သည် အဖေစာကို ပြန်ဖတ်ရင်း မျက်လုံးများ ပြာဝံသွားပါတော့သည်။ သည်စာကို ကျွန်တော့်ဆရာလည်း ဖတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်

လည်း သေသေချာချာ ဖတ်ခဲ့ပါသည်။ အဖေသည် တိတိကျကျသမား ဖြစ်သလို စာရေးလျှင်လည်း ထောင့်စေ့အောင် ရေးပါသည်။ အထက်ပါ စာတိုများ ရေးသည့်အခါမှာပင် အမှားမပါအောင် သတိထားသူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကလည်း သတိကြီးစွာ ဖတ်ပြီး ခိုင်းသမျှ တိတိကျကျ လုပ်ပါသည်။ မရှင်းတာရှိလျှင် ရောက်ရာအရပ်မှ ဖုန်းပြန်ဆက်ပြီး အဖေကို ပြန်မေးရပါသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော့်ဆရာကလည်း ရမ် (၂) ပက်နှင့် ဘီယာကို သောက်ထားသည်။ ကျွန်တော် အူရိုင်းကလည်း ဘီယာကို သောက်ထားသည်။ ဆိုကြပါစို့။ နှစ်ယောက်စလုံး ရီထွေထွေဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ စိတ်ကစားနေကြသည်။ တက်ကြွနေကြသည်။ အဆုံးအဖြတ်မြန်နေကြသည်။ ကြည့်ပါ။ အရက်နှင့် ဘီယာတန်ခိုးသည် ကျွန်တော်တို့ကို ကောင်းကောင်းပညာပေးလိုက်ပါပြီ။

အဖေစာထဲကအတိုင်း လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို အမှားမရှိ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ငွေပေးငွေချေ ကိစ္စများတွင်လည်း ဖလင်ဆေးရန်၊ တိုက်လခပေးရန်၊ ကြော်ငြာဘလောက် စရန်ပေးရန် အားလုံးတိတိကျကျ။ အဲ ချစ်တီးထမင်းစားရန် ငွေကိုတော့ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် နှစ်ဦးသား ဘီယာဆိုင်မှာ သဘောတူဖြုန်းလိုက်ကြသည်။ ထိုသို့ အဖြုန်းလွဲမှားခြင်းသည်ပင် နောက်ဆက်တွဲပြဿနာ ပေါ်တော့သည်။

အသို့မူ...။

အဖေညွှန်ကြားချက်ပါ နောက်ဆုံးအလုပ် အမှတ်စဉ် (၅) မှာ ကျွန်တော်တို့ အကြီးအကျယ် မှားတော့သည်။ အဖေ ရေးသားသည်က... “ပိုတာ ‘ကွေကာအုတ်’ ဝယ်ခဲ့” ဖြစ်သည်။ (ပိုငွေ အကြွေစများကို ဆိုလိုခြင်းပါ။)

ကျွန်တော်တို့ဆရာတပည့် ဘီယာတန်ခိုးဖြင့် သဒ္ဒါပိုပြီးဖတ်လိုက်မိသည်က “ပိုတာတွေက ‘အုတ်’ ဝယ်ခဲ့” ဖြစ်သွားသောကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဘဏ်မှ ထုတ်ယူလာသော ငွေ (၅၀၀၀) အနက်မှ အဖေခိုင်းသော ကိစ္စများ လုပ်ဆောင်ပြီး ကျန်ငွေ (၄၀၀၀) ကျော်စလုံးကို အုတ်ခဲများ ဝယ်လိုက်ကြပါတော့သည်။

ထိုစဉ်က စက်အုပ်တစ်လုံးကို ပြား (၅၀) ဖြစ်လေရာ ကားတစ်စီးတိုက်

အုတ် (၂၀၀၀) ကိုမှ ငွေတစ်ထောင်ကျသင့်လေရာ ငွေ (၄၀၀၀) ကျော်ဖိုးနှင့် အုတ်သယ်ကား (၄) စီးတိုက် အုတ်အလုံး (၈၀၀၀) ကို ဆရာတပည့်နှစ်ဦး သဘောတူ ဝယ်ချလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေ (၄၀၀၀) ပြန်အပ်ပြီး အကြွင်း အကျန်ဖြင့် ကွေကာအုတ် ဝယ်ရမည်ကို သတိမထားနိုင်ခဲ့။ အဖေမည်မျှ စိတ်ဆိုးသွားမည်ကို စဉ်းစားကြည့်နိုင်ပါသည်။

အဖေက ငွေကြေးနှမြောတွန့်တိုသူ မဟုတ်သော်လည်း အလဟဿ အကုန်မခံတတ်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီအုတ်ခဲအလုံးရှစ်ထောင်ကျော်ကို သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ပုံထားရတာ ဘယ်လောက်အလုပ်ရှုပ်မည်နည်း။ ပြန်ရောင်းစားလို့ရသည့် ခေတ်လည်းမဟုတ်။ သုံးစရာလည်း ဘာမှမရှိ။

သို့သော် ကံကောင်းသွားသည်မှာ စောစောကပြောသလို အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို အလွန်အလိုလိုက်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ လူကြီး အလုပ်လုပ်ချင်စေနှင့် မှားယွင်းသွားသည်ဟု ထင်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အုတ်ခဲကိစ္စအတွက် ခွင့်လွှတ်ရှာပါသည်။

“ပြီးတာပြီပါစေတော့... ဒါပေမဲ့ ဟို ‘ ‘ မောင်သက်ပြန်လာရင် ငါ့ဆီလွတ်လိုက် သားကတော့ သင်္ဃန်းကျွန်းဈေးကိုပဲသွားပြီး ‘ဟော်လန် ကွေကာအုတ်’ တစ်ထုပ်ပြေးဝယ် အဖေဆာလှပြီ ဟေ့ကောင်... ‘ကွေကာအုတ်’ နော်...”

(မှတ်ချက်။ ကျွန်တော့်အထင် ဟိုစဉ်က ကျွန်တော်သာ ဘီယာလောက်မဟုတ်ဘဲ အရက်ပြင်းသောက်ခဲ့မိသည်ဆိုပါက ပိုငွေ (၄၀၀၀) ကျော်ဖိုး ‘ကွေကာအုတ်’ အထုပ်တွေ ဝယ်လာမိမလားမသိ။ ယိုစဉ်က ကွေကာအုတ် တစ်ထုပ်မှ နှစ်ကျပ်လောက်ပေးရတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့။)

သောကြာစာစောင်
အမှတ် (၄၄၁)၊ မေလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်။

တစ်ခါမှား တစ်ခါမိ

တစ်ခါသောက် တစ်ခါမှားတတ်သော ကျွန်တော်သည် တစ်ခါမှား တစ်ခါမိလည်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။ 'မိတယ်' ဆိုလို့ ခေတ်စကားအလိုအရ ကောင်းသည်။ မိမိရှိသည်ဟု မဆိုလိုပါ။ တကယ့်ကို သူခိုးလူမိသလို အဖမ်း ခံမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နော့ဖြင့် မေးစရာရှိသည်။ သုမောင် အရက်သောက်တာတစ်နိုင်ငံလုံး လူအသိမဟုတ်လားဟု။ နေရာမရွေး လူမျိုးမရွေးနှင့် ပြောင်သောက်သည် ကော မဟုတ်လားဟု။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အရက်နှင့် ပတ်သက် လာလျှင် တွေ့မရှောင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ စသောက်ကတည်းက ဘယ်သူ့ရှေ့မှ မရှောင်ဘဲ သောက်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ခြွင်းချက်အနေနှင့်ကား ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက်ရှိပါ၏။ ဟုတ်ပါ။ ဖခင်ကြီးရှေ့တွင် ဖြစ်ပါသည်။

အရက်ဆန့်ကျင်ရေးဖခင်ကြီးရှေ့မှာတော့ ကျွန်တော် မသောက်ဝံ့ခဲ့ ပါ။ စသောက်တတ်ကတည်းက ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ချိန်အထိဖြစ်ပါသည်။ ဖခင်ကြီးရှေ့မှာ မသောက်ဟု ဆိုသဖြင့် ကွယ်ရာမှာ သောက်တာတော့ သေချာပါပြီ။ သိသာသိစေ မမြင်စေနှင့်တဲ့။

သည်တော့ ကျွန်တော်သောက်တာ အဖေသိသည်။ လက်ပူးလက် ကြပ်ကား မမြင်ခဲ့ချေ။ သို့သော် သောက်မှန်းသိသွားခဲ့သည်ကတော့ အကြိမ် ကြိမ်ဖြစ်သည်။ အဲ သိရုံမက မိသွားသည့်အဖြစ်အပျက်များကို ယခု ကျွန်တော်ပြောပြပါတော့မည်။

ကျွန်တော့်ဖခင်ကြီးသည် အကြားအာရုံ ချို့တဲ့သောကြောင့် (အမြင် အာရုံကလည်း မကောင်းသဖြင့်) အနံ့ခံအာရုံ အလွန်ကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အဖေသည် စီးကရက် အလွန်ကြိုက်သူ (CHAIN SMOKER) ဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော်တို့ သူ့ရှေ့ စီးကရက်သောက်နေလျှင် ဘာတံဆိပ်ဟူ၍ ပင် တပ်အပ်ပြောနိုင်ပါသည်။ (သူ့ကျတော့ စီးကရက် လက်မလည်အောင် သောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့တော့ အရက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး လုံးဝခွင့်မလွှတ်။)

သို့သော် ထိုမျှအရက်ကို မကြည့်ချင်လောက်အောင် မုန်းသဖြင့်လည်း တစ်ခုတော့ ကံကောင်းသည်။ နှာခေါင်းအာရုံ ကောင်းသော်လည်း အရက်နဲ့ကို ကောင်းစွာမသိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆိုပါစို့။ ဒဏ်ရာအနာတရကလေး တစ်ခုခုဖြစ်နေလျှင် ကျွန်တော် အရက်သောက်ထားတော့ အဖေမသိတော့ချေ။ အကြောင်းကား စပရစ် (အရက်ပျံ)ကို အနာပတ်ဝန်းကျင် ရွံ့လိမ်းထားလိုက်တော့ အဖေက စပရစ်နဲ့နှင့် အရက်နဲ့ကို ရောထွေးသွားပြီပေါ့။ တစ်ခါကလည်း ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု အဖေနှင့်အတူသွားရာ မတတ်သာ၍ အဖေအလစ်တွင် ဝီစကီတစ်ခွက်နှိပ်လိုက်၏။ အပြန်လမ်းရောက်သော် “ဟေ့ကောင်မင်း ပါးစပ်က ဘီယာနဲ့ရတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ အမူအရာကြည့်၍ကို အဖေက အကင်းပါးစွာ သိနိုင်သည်။ အကြားအာရုံ ချို့တဲ့သဖြင့်လည်း သူ့ကို စကားကျယ်ကျယ် အော်ဟစ်ပြောရသောကြောင့် ပါးစပ်မှထွက်သော လေလုံးမှ တစ်ဆင့် အနံ့ရသွားနိုင်သည်။

အရက်လုံးဝ ဆန့်ကျင်နှိမ်နင်းရေးသမားဖခင်ကြီးကို ရှောင်ရတိမ်းရသည်မှာ မလွယ်ပါ။ တကယ့် စွန့်စားခန်းကြီးများ ဖြစ်ပါသည်။

အရက်စသောက်တတ်ခါစကတော့ (မူးအောင်လည်း သောက်တာ မဟုတ်) ထုံးစံအတိုင်းသောက်ပြီး အစားများများစား၊ မာလကာရွက်၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ပီကေစသဖြင့် ဆရာဆရာများ၏ အညွှန်းအတိုင်းပြီးမှ အဖေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။ များသောအားဖြင့်ကတော့ အဖေနှင့် တွေ့စရာ အကြောင်း မရှိမှ သောက်ပါသည်။ သောက်ပြီးလျှင်လည်း အိပ်ရာတန်းဝင်ရုံသာရှိသည်။ ကိုယ်ကလည်း သောက်လက်စ အဖေနှင့်ကလည်း တွေ့ကိုတွေ့ရမည်ဆိုလျှင် စောစောက နည်းများကို သုံးရ၏။ သည်လိုနှင့် အနေကြာလာတော့

အဖေ အမူအရာတွေ ပျက်လာသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အမူအရာ ပျက်ခြင်းမဟုတ်။ အဖေ အမူအရာပျက်ခြင်းပါ။

ဘယ့်နှယ် သည်သားအဖနှစ်ယောက် အတူနေတာ။ သူ့မျက်နှာ ကိုယ့်မျက်နှာ အခြေပျက်သည်ကို မသိရှိပါ့မလား။ ထို့ကြောင့် မူလပုံမှန် အမူအရာမှ ကျွန်တော့်အပေါ် သံသယမကင်းသော မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင် ရလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် 'သောက်' ချိုးပြောင်းရတော့၏။ အရက်ကို မြန်မြန်အရင်သောက်။ ပြီးအပေါ်က အစာဖြင့်ဖိ၊ နောက်ဆုံးမှ ရေကို ပါးစပ် ထဲ ထပ်လောင်းထည့်ပြီးမှ စောစောက ပြောသော အနံ့ပျောက် သရေစာ တွေဝါး။

အရက်တို့သဘာဝမှာ သောက်ပြီးပြီးချင်း အနံ့မထွက်သေးပါ။ မူး လည်းမမူးသေးပါ။ သူက ကြာမှ အစွမ်းအစကလေးပြသည်။

သည်တော့ အထက်ပါနည်းအတိုင်း သောက်ပြီးပြီးချင်း အဖေ့ကို တွေ့စရာရှိတာ မြန်မြန်တွေ့ရသည်။ လူကမမူးသေး။ အရက်က အနံ့မထွက် သေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒါတောင်

“ဟေ့ကောင် ကြက်သွန်ဖြူတွေ အလကားနေရင်း စားမနေနဲ့၊ ရောဂါ ရမယ်” ဟု ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း ပြောလာသဖြင့် နည်းပြောင်းရသေး၏။

ပီကေဝါးတော့လည်း...

“ပါးစပ်အားနေသလား” အပြောခံရ။ မာလကာရွက်ကလည်း နေရာ တိုင်း မရှိနိုင်။ ကွမ်းဝါးဖို့ကတော့ အရက်ထက်ပို၍ အဖေမုန်းသဖြင့် ပါးရိုက် ခံရမှာ သေချာသည်။ ကွယ်လွန်သူ နာမည်ကျော်မင်းသားကြီး၏ နည်းလမ်း က မဆိုးသော်လည်း ရိက္ခာရှားပါးမှုကြောင့် မနိပ်။ သူ့နည်းက နောက်ဆုံး အစာပိတ် ထောပတ်မျိုးချတဲ့။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ဘာသာ တီထွင်သော နည်းကတော့ မြန် ကောင်းသက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ငှက်ပျောသီး တစ်လုံးကို မဝါးဘဲအလော တော် ကိုက်ကိုက်ပြီး မျိုးချခြင်းဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေမိသွားရတာပါပဲ။ အသို့ဟူမူ အရက်တို့၏ သဘာ ဝမှာ ပါးစပ်မှသာ 'အနံ့' ထွက်ခြင်းမဟုတ်။ ထွက်သက်အဖြစ် နှာခေါင်းမှ လည်း ထွက်ပါ၏။ ပါးစပ်ကို တစ်ခုခုဝါးပြီး ပိတ်လို့ရသော်လည်း နှာခေါင်း

ကိုကား ပိတ်ထားလို့မရပါ။ အဖေရှေ့မှာ စကားပြောလျှင် အသက်ကို ရှုသာရှုပြီး ထွက်သက်ကို ပါးစပ်မှ မှုတ်ထုတ်သောနည်းဖြင့် ကာကွယ်ရေး လုပ်ခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် တစ်နေ့သော် ကျွန်တော် အိပ်မောကျနေစဉ် ဘာစိတ်ကူး ပေါက်သည်မသိ။ အဖေသည် ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းသို့ ကူးလာပြီး ကျွန်တော့် ပါးကို ဖွဖညင်သာ နမ်းလေရာ အားရပါးရ မှုတ်ထုတ်နေသော ထွက်သက် လေကို ရှုမိပြီး ကျွန်တော် သောက်ထားတာတွေ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ကုန်ပါ တော့သည်။ (အဖေက ကျွန်တော်တို့ကို သူဆုံးပါးခါနီးအထိ ဖက်ရမ်းနမ်း ရှုပ်တတ်ပါသည်။)

ထိုနေ့မနက် ကျွန်တော် အိပ်ရာနိုးတော့ ကျွန်တော့်သွားတိုက်တံတွင် အရက်ဆန့်ကျင်ရေး စာစောင်ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သည်လိုနှင့် အရက်ဆန့်ကျင်သော ဖခင်ကို ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်ဆန့်ကျင်ရေး စာပြန်ပို့၊ အဖေကံထပ်ရေး၊ ကျွန်တော်က ထပ်ပြီး စာပြန်နှင့်စာချင်းစကားနိုင်လှခဲ့ရာ နောက်ဆုံး တစ်လုံးတည်းသော 'ဆဲ' စာဖြင့် ကျွန်တော် အရူးပေးခဲ့ရပါသည်။ ထိုအကြောင်းအကျယ်တဝင့်ကို 'သာဓု-သုမောင် စာပေတိုက်ပွဲ' ဟူသော ပျော်စရာ "ကွမ်းစကား" စာတစ်ပုဒ် ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။

ဒါက ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော် အရက်သောက်တာကို အဖေ မိသွားခြင်းပါတည်း။

x x x

နောက်တစ်ကြိမ်က (၁၉၈၀) ပြည်ထောင်စု ပဒေသာကပွဲ (ကျိုက္ကဆံ ကွင်း) မှာပါ။ ထိုပွဲတွင် ကျွန်တော်က အဖေစီစဉ်သော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်တွင် သရုပ်ဆောင်ရပါသည်။ နေ့လယ်အသံသွင်း၊ ညပြဇာတ်ကနှင့် အလုပ်ရှုပ် နေချိန် အေးဘုံမှာလည်း ပထမဆုံးသော ဗိုက်ကပူကောင်းတုန်း။ မွေးရက် စေ့နေချိန်။ ကျွန်တော့်စိတ်က ယောက်ယက်ခတ်နေ၏။ မူလပင် ကိုက ကင်မရာရှေ့ သရုပ်ဆောင်ရမှာကိုပင် ရှက်တတ်သော ကျွန်တော့်မှာ လူထောင် သောင်းချီနေသော ပရိသတ်ရှေ့ ဘယ်လောက် ရင်တုန် ဒူးတုန်ဖြစ်လိုက်မည် ကို စဉ်းစားသာကြည့်ကြပါ။ ပြဇာတ်ကဖူးတာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး မတတ်သာ၍ ကျွန်တော်အရက်သောက်ပြီး စင်ပေါ်တက်

ရသည်။ သို့သော် မူးအောင်တော့ မသောက်။ အာရွင်ရုံမျှ၊ အကြောက်ပြေရုံ မျှသာသောက်ပါသည်။ စောစောကပြောခဲ့သည့် နည်းမျိုးစုံကိုလည်း သုံးခဲ့ပါ သည်။ ပီကေရော၊ ထောပတ်ရော၊ ငှက်ပျောသီးရော အကုန်စားခဲ့ မျှီခဲ့ ပါသည်။

လိုရမည်ရဆိုသလိုပင် မိတ်ကပ်ခန်းသွားပြီး မင်းသမီး ခင်သိတာထွန်း ထံမှ ရေမွှေးတောင်းဆွတ်လိုက်သေး၏။

မိတ်ကပ်ခန်းရောက်သော် သူတို့က “ဟယ် ဘိုသု မျက်နှာပြောင်ကြီး နဲ့တော့ လာ လာ မိတ်ကပ်နည်းနည်းပွတ်လိုက်” ဟု စေတနာနှင့်လား မြှောက်ပေးတာလားမသိ။ ဝိုင်းပြောကြသဖြင့် (ဘယ်တော့မှ မိတ်ကပ်မလိမ်း ဖူးသော ကျွန်တော်) မိတ်ကပ်လူးမိ၏။

ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါသည်။ အရက်တို့၏ သဘာဝမှာ ချက်ချင်း အချက်မပြုပါဟု။ ဟော အိမ်ကအထွက် သွေးပူအောင် ခိုးသောက်ခဲ့သော် အရက်က ကိုယ့်အလှည့် မကျသေးခင်အတွင်း တန်ခိုးပြပါလေပြီ။ မူးအောင် မသောက်၊ စကားရွင်ရုံသောက်သဖြင့် မိတ်ကပ်လူးခန်းထဲ မင်းသမီးများ၊ သူတို့နောက်လိုက်များနှင့် ကျွန်တော် တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေပါပြီကော။

သူတို့နှင့် ဘယ်တုန်းကမှ ပရောပရီ မနေတတ်ခဲ့ဖူးသော အလွန်တည် ကြည်သူဟု နာမည်ကြီးသော သုမောင် ‘ဘုကောင်’ တစ်ယောက် လား လား မိန်းမလျာများနှင့် ထိပ်ပုတ်ခေါင်းပုတ် ဟိုပုတ်သည်ပုတ်။

ထိုစဉ်မှာပင် အေးဘုံ ရုတ်တရက် ဗိုက်နာလာလို့ သားဖွားဆေးရုံပို့ လိုက်ပြီဟူသော သတင်းက ကျိုက္ကဆံကွင်းထဲအထိ ရောက်လာသည်။ အိမ်မှ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ဇာတ်ရုံလိုက်ပြောရာ ကျွန်တော့်ကို ရှာမတွေ့ ၍ အဖေကို သတင်းပို့၊ အဖေက ဇာတ်ရုံအနဲ့ လိုက်ရှာလေမှ လားလား ကျွန်တော်က မိတ်ကပ်ခန်းမှာ မျက်နှာအရဲသားနှင့်။

အဖေသည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ မျက်စိမျက်နှာ တော်တော်ပျက်သွား ပါသည်။ ပြီးမှ သူ့ဣန္ဒြေရော ကျွန်တော့်သိက္ခာကိုပါဆည်ပြီး

“သား... အေးဘုံ ဆေးရုံရောက်ပြီး မွေးတော့မယ်ထင်တယ်။ ဗိုလ်က လေးတင့်အောင်ကို သွားမေး၊ ကျော်ဟိန်းနဲ့ ခင်သန်းနုပြဇာတ်အရင်ထွက် မလား... သားအရင် ထွက်ရမလားလို့... ဟိုမှာ အေးဘုံ အရေးကြီးတယ်

ပြောပြ”

ဘာဘိုလ်ကလေးတင့်အောင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ပြဇာတ်အရင် ထွက်ခွင့်ရပါသည်။ ပြဇာတ်ကပြီးပြီးချင်း တစ်ယောက်တည်း မော်တော်ကား တအားမောင်း၍ ဆေးရုံသို့ပြေးပါသည်။ မမိတော့ပါ။ အေးဘုံက မွေးပြီး နှင့်လေပြီ။ မြန်လိုက်တဲ့မိန်းမ။ ဆေးရုံမှပင် အဖေထံ တယ်လီဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်တော့

“ခွေးကောင် ခုနက မင်းသောက်ထားတယ် မဟုတ်လား...” ဟု ဆီး၍ ပြောပါသည်။

“မသောက်ပါဘူး ဖေဖေ...”

“မသောက်ရင် နင့်အမေကလိန်းမို့ မိတ်ကပ်ခန်းထဲရောက်နေတာ လား၊ မင်းဘယ်တုန်းက မိတ်ကပ်လိမ်းဖူးလို့လဲ၊ ဘယ်တုန်းက မင်းသမီး တွေနဲ့ ဟီလာတိုက်ဖူးလို့လဲ ကောင်းပြီ မင်းဒီည မင်းမိန်းမနားမှာပဲ နေလိုက် နက်ဖြန်မှ မင်းကို နားရင်းအုပ်မယ်...” ဟူ၍ နားရင်းကို အကြွေးရိုက်လိုက်ပါ သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ပျော်သလို အဖေလည်း ပျော်သွားပုံရပါ သည်။ နောက်တစ်နေ့ နားရင်းမရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

x x x

ကျွန်တော်သောက်တာကို အဖေသိသော်လည်း လက်ပူးလက်ကြပ် မိတာကတော့ ယခုပြောပြမည့် အကြိမ်နှင့်ပေါင်းမှ (၃) ကြိမ်သာ ရှိပါသည်။

(၁၉၈၀) အတွင်းမှာပင်ဖြစ်၏။

ထိုတစ်ကြိမ်ကတော့ ငပလီတွင် ရုပ်ရှင်သွားရိုက်တုန်းက ဖြစ်ပါသည်။ “ဝေလွင်လွင်” ဆိုသည့် ဇာတ်ကားပါ။ ဒါရိုက်တာက အစ်ကိုမောင်ဝဏ္ဏ၊ မင်းသားက ဦးစိန်မြင့်နှင့် ကျွန်တော်။ ထိုစဉ်က မောင်ဝဏ္ဏသည် သောက် ကောင်းတုန်းဖြစ်၏။ (ခုလို ဘုရားကျောင်းဒကာ မဖြစ်သေး။) ကျွန်တော် နှင့် ဦးစိန်မြင့်ဆိုတာကတော့ ပြောစရာမလို။ ထုတ်လုပ်သူကလည်း ဦးစိန် မြင့် ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်လေရာ ဘာပြောကောင်းမည်နည်း။ စူဠလိပ်သုံးကောင် ငပလီပင်လယ်ပြင်ထဲ လွှတ်လိုက်သည့်အလားပေါ့။

အဖေနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာသည့်နေရာ ရခိုင်ရိုးမကြီးကာဆီးထား သည့်နေရာ ကိုယ့်ခင်းကိုယ့်ချင်း သောက်ချင်တိုင်းသောက်နေကြပြီပေါ့။

(မှတ်ချက် အဖေကို ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုအပြင် ဦးစိန်မြင့်လည်း တော်တော် ကြောက်ပါသည်။)

အရက်၏ သဘာဝကို နည်းနည်းထပ်ပြောရပါဦးမည်။ အရက် ကောင်းတို့မည်သည် သည်ကနေ့ အဝသောက်သော်လည်း မနက်ဖြန် သွေး ကမတောင်းချင်တတ်သေး။ အရက်ညှို့တို့မူကား သည်နေ့လို များများသောက် လိုက်လျှင် မနက်ဖြန်အသာထားလို့ သည်နေ့ညတွင်းချင်းပင် တရားနိုးထပြီး တောင့်တတတ်လေသည်။

ငပလီလိုနေရာမှာ ဟိုစဉ်က အရက်ကောင်းသိပ်ပြီး ရှာရမလွယ်ပါ။ လွယ်သည့်တိုင်အောင် ဦးဆောင်သူ သုံးဦးသားမှာ ခေါင်းဆောင်ကောင်း ပီသစွာ အရက်ကို သီးခြားမသောက်။ နောက်လိုက်ငယ်သားများနှင့် ကြမ်းတ ပြေးတည်းထိုင်၍ တစ်မည်တည်းသော အရက်ညှို့ကိုသာ ဝိုင်းဖွဲ့သောက်သော ဟူ၏။

ကြောက်ရမည့်သူနှင့် ကင်းကွာပြီး လနှင့်ချီ၍ အရက်ညှို့များကိုသာ မှီဝဲနေကြလေရာ အရက်ဆာသောဒဏ်ကို မကြာခဏ ခံစားရလေတော့သည်။ သည်တော့ ဘာဖြစ်သနည်း။ ညသောက်ရာက ညနေ၊ နောက်နေ့လယ် ဟော နောက်ဆုံး မိုးလင်းထသောက်သည့်အနေအထားသို့ ရောက်လာခဲ့တော့ သည်။ သို့သော် ဘာအရေးနည်း။ အဖေနှင့် တွေ့ရမည်မှ မဟုတ်တာ။ သို့သော် အရေးတော်ကား ပေါ်ပါလေပြီ။ ကင်မရာ ပျက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ကင်မရာက အဖေပိုင် ကင်မရာ။ အဖေသည် သူ့ကင်မရာနှင့် သူ့မော်တော် ကားကို ဘယ်သူပြင်တာမှ မကြိုက်သူဖြစ်၏။ ပျက်သောနေရာတွင် လက်ရာ မပျက် သည်အတိုင်းထား သူလိုက်လာမည်။ ကိုယ်တိုင်ပြင်မည်။ ဒါက ထုံးစံဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်ကလည်း ကင်မရာပျက်သွားသဖြင့် ရန်ကုန် အဖေထံ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားရ၏။ အဖေကလည်း ထုံးစံအတိုင်း “ဒီအတိုင်းထား မထိနဲ့ မကလိနဲ့။ ငါမီရာ လေယာဉ်နဲ့ လိုက်လာမယ်” တဲ့။

သည်မျှ ကြီးကျယ်သော ပြဿနာထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ၏ အရက်ဆာလောင်မှု ထိန်းသိမ်းရေး ကိစ္စလည်း တစ်မှောင့်ဖြစ်လာခဲ့ပါတော့ သည်။ ပြောခဲ့ပါပကော။ အရက်ညှို့ကို တစ်လကိုးသီတင်း သောက်ထားမိ

ပြီဟု။

အဖေရောက်လာ၏။ သူ့ကင်မရာပြင်ပြီး ချက်ချင်း လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်သည် ဆိုပေမည် သုံးရက်တော့ င်ပလီမှာ ကြာပါသည်။ ထိုစဉ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ ခိုးသမားသုံးယောက်မှာ အလူးလူး အလိမ့်လိမ့်ပေါ့။ မတတ် သာတော့လည်း ခိုးသောက်ကြပေါ့။ အထက်က ကျွန်တော် ပြောခဲ့သော ကာကွယ်နည်းများကို သုံးကြပေါ့။

မည်သို့ပင်ရှိစေ အဖေကတော့ မိသွားတာပါပဲ။ သည်တစ်ချိမ့်ပုံမိနည်း က အနံ့ကြောင့်လည်း မဟုတ်။ အမူအရာကြောင့်လည်း မဟုတ်။ ကျွန်တော် တို့၏ အသုံးတော်ပုလင်းများက ကိုယ်တိုင် သက်သေထွက်ကြသောကြောင့် သာဖြစ်ပါ၏။

ငပလီတွင် ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုသော ရိပ်သာသည် ဆောက်ခါစဖြစ် ၏။ အခန်းများ သီးသန့်မကာရသေးပါ။ ရှိသမျှ အခန်းကိုလည်း မိန်းမသား တွေကို လုံခြုံမှုအတွက် ပေးလိုက်ရသဖြင့် ယောက်ျားများက ဝရန်တာတွင် တန်းစီအိပ်ကြရ၏။ အဖေရောက်လာတော့ အဖေ့ခမျာလည်း ကျွန်တော်တို့ နှင့်ပင် ဒိုးတူပေါင်ဖက် အိပ်ရပါသည်။ ခက်တာက အဖေ့ကို အားနာခြင်း ထက် အရက်ကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် သောက်မရခြင်းဖြစ်၏။

အရက်ပုလင်းများကိုလည်း အရင်လို ကိုယ့်ခေါင်းရင်းမှာ ကိုယ်ထား ပြီး ဦးချမအိပ်နိုင်တော့ပါ။ မီးဖိုချောင် သွားထားဖို့ရာကလည်း အဖေသည် မထင်လျှင် မထင်သလို ကိုယ်တိုင်မီးဖိုချောင်ဝင်မွေ့တတ်သူဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနှင့် စားသောက်ဆိုင်တန်းဘက်ပြေး မော့ကြရ၏။ အဖေကလည်း ညမအိပ်သော ညလူဖြစ်သောကြောင့် မိုးလင်း ပိုင်း အဖေအိပ်မှ ထပြီးသောက်ရပါသည်။

ထိုအခါ ညကတည်းက အရက်ပုလင်းများ ဝယ်ထားပြီး ဟိုသဲစပ်စပ် သောင်ခုံမှာ သွားမြှုပ်ထားလိုက်ကြရ၏။ မနက်အဖေအိပ်မှ ထနှိပ်မည်ဟု။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ပင်လယ်၏မာယာကို မသိကြချေတကား။ တစ်ညလုံး အတက်ကြမ်းသောဒီရေသည် ကျွန်တော်တို့ မြှုပ်ထားသော ရွှေ ပုလင်းများကို သဲထဲမှ ဖော်ထုတ်ပြီး တည်းခိုဆောင်ခြေရင်းသို့ ဦးခိုက်ပို့ဆောင် ပေးတတ်ခြင်း မာယာရှိသည်တကား။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အိပ်မပျော်သဖြင့်

နံနက်စောစော လမ်းထလျှောက်မည့် အဖေခေါင်းရင်းတည့်တည့်မှာ အစီအရီ ပုလင်းများကို ဘားကောင်တာကဲ့သို့ ပြသနေပါရောလား။

အဖေက တော်တော်လျင်ပါသည်။ ထိုကိစ္စကို သူမသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အဖေမသိသေးဟု အထင်ဖြင့် အဖေအိပ်ရာဝင်သောအခါ အားပါးတရ မှီဝဲကြလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ သောက်လို့ ဝလောက်မှ အိပ်ရာထဲမှ ပြန်ထလာပြီး

“ဟေ့ ဟိုဇိုးသမား သုံးကောင်လာကြစမ်း....” ကျွန်တော်တို့မှာ သောက်လက်စ ပုလင်းများကိုဝှက်ပြီး ပါးစပ်ပင် မဆေးနိုင်ဘဲ အဖေရှေ့မှာ တန်းစီရပ်လိုက်ကြပါတော့သည်။ အဖေသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့ စစ်ဆေးနေသော ဧည့်သည်တော်ကြီးပမာ ခေါက်တုံ့လျှောက်ပါသည်။ ပြီးမှ...

“ဟေ့ကောင် ငစိန်မြင့် ပါးစပ်ဟ ‘ဟား’ လို့လုပ်စမ်း”

“ဟား” လုပ်စမ်းဆိုတာ ပါးစပ်ဖြင့် ထွက်သက်လေ ထုတ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးစိန်မြင့်က “ဟား” တော့လုပ်ပါသည်။ သို့သော် သူက လူလည်။ ပါးစပ်မှ ထွက်သက်မမှုတ်ဘဲ ရှိုက်သွင်းပြီး “ဟား” ဟု အသံပြုပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ငါ့ကို နောက်စရာများ မှတ်သလား”

“ဖြောက်”

ထို “ဖြောက်” မြည်သံသည် အဖေက မင်းသားကြီးစိန်မြင့်မေးရိုးကို လက်သီးဖြင့် ထိုး၍ထွက်လာသော အသံဖြစ်၏။ “ခွပ်” ဟု မမြည်သည်မှာ သားအရင်းမဟုတ်၍ ငဲ့ညှာထိုးလိုက်သောကြောင့်သာဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အလှည့်။ မငြင်းသာတော့၍ မေးရိုးကို မော့ပေးလိုက်ရတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က မင်းသားပဲ အဖေ့လက်သီး ကျွန်တော့်မေးရိုးပေါ် ကျလာသည့် စက္ကန့်ပိုင်းကလေးမှာပင် အရှိန်နှင့် နောက်သို့ (ရုပ်ရှင်ဖိုက်တင်ရိုက်သလို) အလိုက်သင့် လှန်ချလိုက်ရာ ‘ဖြောက်’ ဟု ပင် အသံမမြည်ဘဲ ကျွန်တော်က ကြမ်းပေါ်ပုံလျက်သား။

နောက်တစ်ယောက်။ အကယ်ဒမီမောင်ဝဏ္ဏ။ သူကား အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာဆုရထားပြီး အိုက်တင်မလုပ်တတ်။ ပြီးတော့ သူ့ဝသီကိုက ကလိမ်

အရက်သမား အနားတစ်ခါ

၁၃

ကလက် မလုပ်တတ်။ “လုပ်ရဲ့ ခံရဲ့ရမယ်” ဟု ခံယူထားတဲ့သူ။ အဲ အရက်
သောက်ထားပြီးပြီဆိုလျှင်တော့ အိုဗာအိုက်တင်တွေ ဖြစ်ကုန်တတ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့်...

“ခွပ်”

အဖေ့လက်သီးသည် သူ့ပါးရိုးငေါငေါပေါ်သို့ အသံပြုလိုက်ပါလေ
ပြီ။ မောင်ဝဏ္ဏကလည်း အရက်တန်ခိုးဖြင့် နှစ်ဆတိုးလေပြီ။

ပထမတစ်ချက် ယိုင်သွားပြီး သူ့ကိုယ်ကို ပြန်မတ်၏။ ပြီးတော့ ငိုသံ
ပါကြီးဖြင့် “ထိုးပါအဖေ ထပ်ထိုးလိုက်စမ်းပါ...”

သူကား အကယ်ဒမီအိုက်တင်ကို လုပ်ပါချေပြီ။ သို့သော် ဦးသာဓု
ကား သူ့အရင် အကယ်ဒမီ ယူခဲ့သူသာဖြစ်သည်ကိုမူ ဘယ်သူမှ ငြင်းလို့မရ
ပါချေ။

“ဟာ ခွေးဖြစ်မယ့်နွား... ထိုးဘယ်ကွာ ထိုးတယ်...”

“ခွပ်”

“အင့် အောင်မလေးဗျ”

မောင်ဝဏ္ဏသည် သဲသောင်ပြင်ပေါ် ထွက်ပြေးလေပြီတကား။

သောကြာစာစောင်

အမှတ် (၄၄၄)၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်။

ပိုလ်အောင်ဒင်ကို လွမ်းခြင်း

မှတ်မှတ်ရရ (၁၉၈၀) ဝန်းကျင်ကာလ။ ကျွန်တော်က စာပေဂီတ ရုပ်ရှင်နယ်ပယ် သုံးရပ်မှာ အလွန်ရေပန်းစားနေချိန်ဆိုတော့ သောက်လို့လည်း အလွန်ကောင်းနေချိန်။ ငယ်တုန်း ရွယ်တုန်းဆိုတော့ ဘယ်လောက် သောက် သောက်မမှူး။ မမှား။

ထိုစဉ်က ပျဉ်းမနားမြို့မှာ သီတင်းဝါလကျွတ်လျှင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဘုရားပွဲက အလွန်စည်ကားသည်။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှာ ပျဉ်းမနား နှစ် ကျိပ်ရှစ်ဆူလောက် နာမည်ကြီး အစဉ်အလာကြီးသော ပွဲမရှိချေ။ ပွဲကျင်းပ ပုံကို ကြည့်ဦး။

ရပ်ကွက်အသီးသီး ဓမ္မာရုံအသီးသီးက ကိုယ့်အစီအစဉ်ဖြင့်ကိုယ် မော် တော်ယာဉ်ကြီးတွေ မီးသဘင် ရောင်စုံဆင်၊ ရန်ကုန်က နာမည်ကြီးအဆိုကျော် တွေငှားရမ်း၊ သူ့ထက်ငါအပြိုင် တေးသံစုံတွေ မြိုင်မြိုင်ဖြင့် တစ်မြို့လုံး လှည့် လည်ဖျော်ဖြေကြသည်။ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို နှစ်တိုင်း ပင်တိုင်ငှားရမ်း လာတာက “တပ်တွင်းဓမ္မာရုံ”။ တာဝန်ခံက မြို့မျက်နှာဖုံး ဦးခင်မောင်။ သူက ကျွန်တော်မှ ကျွန်တော်။ သုမောင်မပါရင် တပ်တွင်းဓမ္မာရုံ မလှည့် ကြစတမ်း ဆိုပါစို့။

ပျော်စရာလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ စိတ်ထင် ဓမ္မာရုံ (၁၄) ခုလောက် အပြိုင်ကျဲကြသည်။ ဟိုဓမ္မာရုံက ပလေးဘွိုင်းသန်းနိုင် သည်ဓမ္မာရုံက LPJ

သိန်းတန် စသဖြင့်။ ကားတန်းကြီးကလည်း အပြည့်။ မြို့ခံပရိသတ်ကလည်း အပြည့်။ အပြည့်ဆိုတာမှ ညဦးပိုင်း ရှစ်နာရီလောက်ကစပြီး မြို့ကိုလှည့်လိုက်ကြတာ မိုးချုပ်လေ လူများလာလေ။ မိုးလင်းခါနီးလေ ပရိသတ်ထိန်းမရလေ။ ဟော မိုးလည်းစင်စင်လင်းရော ပျဉ်းမနားတစ်မြို့လုံး ရှိသမျှလူတွေ ကျွန်တော့်တို့ မော်တော်ယာဉ်တန်းဘေးမှာ ပြတ်သိပ်ခဲ့သည်။

ဆိုလိုက်ကြသည်မှာလည်း သေလုမြောပါး။ စုစုပေါင်း ဖျော်ဖြေရေး စုရပ် (၂၁) ခုရှိသည်။ တစ်နေရာမှာ အနည်းဆုံး (၃) ပုဒ်လောက်ဆိုရသည်။ (၂၁) နေရာဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်။ သည်ကြားထဲ ဟိုတိုက်က ရပ်ပါဦး။ သည်ဈေးက ရပ်ပါဦးနှင့်။ ကျွန်တော့်အထင် နေရာပေါင်း (၄၀) လောက်ဆို ယူရသည်။ ကိုင်း... သီချင်းအပုဒ်ရေ ဘယ်လောက်ရှိမည်နည်း။ သို့သော် မမော။ ဘယ်မောမည်နည်း။ “သောက်တော်ဘူးရယ်နဲ့ ကိုယ်မကွာ... မောင်သူ မောင်မို့မကျော်လား... ဝေးရာကရှား”

x x x

ပြဿနာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ကျွန်တော့်တို့ အနုပညာရှင်တွေက မော်တော်ကားကြီးပေါ်မှာ ဆိုလိုက်သောက်လိုက်ဆိုသလို မြို့ခံပရိသတ်အချို့ကလည်း သောက်တော်ဘူးရယ်နဲ့ ကိုယ်မကွာ ဖြစ်နေကြခြင်းပင်။ ပြဿနာဆို ပေမယ့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တော့မဟုတ်။ အပျော်သဘောမျှသာ။ ခက်တာက သူတို့ပျော်တော့ ကျွန်တော့်တို့ကို နှုတ်ဆက်ကလူပြုချင်ကြသည်။ ကားအောက်လမ်းပေါ်မှ ကားပေါ်က ကျွန်တော့်တို့ကို လှမ်း၍လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျွန်တော့်တို့ကလည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ရသည်။ ဒါက အနုပညာရှင်နှင့် ပရိသတ်တို့ သဘာဝပေပဲ။

အဲ ပြဿနာက တစ်ညမှာ ကျွန်တော့်ကို အောက်မှလှမ်း၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ တော်တော်ထွေနေပုံရ၏။ သူ့ခွန်အားနှင့် လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ကားပေါ်မှ ကားခနဲ ပြုတ်ကျတော့၏။ တော်သေးတာက အောက်ကလူအုပ်က ပိုက်ကွန်ကြီးသဖွယ် ခံထားသောကြောင့် ပိုစိုးပက်စက်မဖြစ်ပေ။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ထိုကိစ္စမှာမည်ကြီးသွားလေရာ “ဗိန်မခေါင်းသာဆောင့်” တော့မည်ပေါ့။ သုမောင် မူးပြီး ကားပေါ်က ပြုတ်ကျခြင်း။

သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးလေးဦးခင်မောင်က ကောင်းရှာပါသည်။
ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ခြောက်လုံးပြူးကိုင်နယ်ထိန်းထင်ရဲ့။ တစ်ဦးကို
ကျွန်တော့်ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက်စေပါသည်။

အဲ... အဲဒါမှ တကယ့်ပြဿနာ ဖြစ်တော့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို
ကျွန်တော်လိုလျှင်တိုက်ဖို့ အရက် (၂) ပုလင်းကိုပါ တစ်ပါတည်း ထည့်ပေး
လိုက်ပြီး အောက်က ပရိသတ်က ခွက်ကမ်းလျှင် လက်မခံဖို့။ ကျွန်တော်လို
လျှင် သူကတိုက်ဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက်သောကြောင့်ပင်။

အစပိုင်းတွင်တော့ သူက

“ဆရာလိုသေးလား”

ကျွန်တော်က “မမောသေးဘူးဗျ... မောတော့ နည်းနည်းပေါ့”

သည်လိုနှင့် စောစောကပြောသလို စုရပ်နေရာပေါင်း (၁၀) ခုလောက်
ရှိလာတော့ သူက “ဆရာ ရိုတေးလား” ဖြစ်လာပါတော့သည်။ သိလိုက်ပါ
ပြီ။ ကျွန်တော့်ပုလင်းကို သူ့ဆော်နေချေပြီဟု။

သည့်ထက်ဆိုးတာကတော့ ပထမပိုင်းတွင် သူသည် ကျွန်တော့်အား
လာရောက်နှုတ်ဆက်သော ပရိသတ်အား ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တောင်းပန်
နေ၏။ နောက်ပိုင်းသော်...

“ဟေ့ ငါ့မင်းသားနား ဘယ်သူမှ မကပ်နဲ့ပစ်ထည့်လိုက်မယ်” တွေ
ဘာတွေ ဖြစ်လာတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ သီချင်းဆိုရတာ တစ်ဖက်၊
ကျွန်တော့်ကို ထိန်းဖို့ထည့်လိုက်သည့် သူ့ကို ပြန်ထိန်းရတာ တစ်ဖက်နှင့်
ဗျာများရပါတော့သည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံး ကျွန်တော့်မှာ ဘာလုပ်ရသနည်း။ ရှိသမျှ
အရက်တွေ သူ့ကိုဖိတိုက်။ သူမူးပြီး ဇက်ကျိုးသွားမှ သူ့ခါးက သေနတ်နှင့်
ခါးပတ်ကိုဖြုတ်။ ကျွန်တော့်ခါးမှာပတ်။ (တကယ်ပါ။ သေနတ်ချိတ်ပြီး
သီချင်းဆိုဖူးတာ ကျွန်တော်ပဲ ရှိပါလိမ့်မည်။)

ဖြစ်ချင်တော့ ဟိုစဉ်က ကျွန်တော်၏ ခေတ်စားပြီး လူကြိုက်များသော
သီချင်းမှာ “ဗိုလ်အောင်ဒင်လို လွမ်းပြမယ်” ဖြစ်ပါသည်။ တေးရေးက မောင်
ကြေးမုံပါ။ ထိုသီချင်းက ပွဲတိုင်းကျော်။ ရောက်လေရာအရပ်မှာ ဆိုရသည်။
ကျွန်တော်ကလည်း ထိုသီချင်းသီဆိုလျှင် ပိုးလုံချည်၊ လည်ခေါင်းတုံးရှုပ်

ရွှေကြယ်သီးတပ်၊ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်တပ်၊ ကုတ်အင်္ကျီခါးတိုဝတ်၊ မာဖလာပတ်
ပြီး ခင်မောင်ရင် (မိုလ်အောင်ဒင်)စတိုင်အတိုင်း ဆိုတာပါ။ ပရိသတ်ပွဲကျပေါ့
လေ။

ထိုညက ပွဲမှာတော့ စောစောကပြောသလို ဟိုပုဂ္ဂိုလ်၏ တကယ့်
ခြောက်လုံးပြုကြီးကို ခါးမှာထိုးပြီး ဆိုရတာဆိုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ
ပရိသတ်ဆိုတာ လက်ခုတ်တဖြောင်းဖြောင်းပေါ့။

အဲ နောက်နေ့နံနက်တွင်မှ ထိုပြဿနာက မီးထတောက်ပါတော့သည်။
ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ခမျာ လက်နက်ကိုင်တစ်ယောက် မစောင့်စည်းမှု၊ မူးယစ်
သောက်စားမှုဖြင့် အရေးယူခံရတော့၏။

ကျွန်တော်ကကောတဲ့။ သူများသေနတ်ကိုင်ခွင့်မရှိ ကိုင်ဆောင်မှုဖြင့်...။
အင်း... ကံကောင်းလို့။ ဦးလေးဦးခင်မောင် အလျှောက်ကောင်းပေလို့
သာပေါ့။

သောကြာစာစောင်
အမှတ် (၄၄၅)၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်။

မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ်

အရက်သမား အမှားတစ်ခါဆိုပြီး သောကြာမဂ္ဂဇင်းမှာ (၂)ပုဒ် (၃) ပုဒ်လောက် ရေးပြီးတော့ ကျွန်တော့်ထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ချီးကျူးထော မနာပြုသူ လေးငါးဦးတိုးလာပါသည်။ မှန်ပေါ့။ ကျွန်တော့်လို အရက်သမား လက်ဟောင်းကြီးတွေပါပဲ။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်စာစုများတွင် အရက်၏ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ် တွေကို မဖော်ကျူးခဲ့ပါ။ ဒါကလည်း လက်ဟောင်းအရက်သမားကြီးတွေ၏ ခံယူချက်ကြောင့်ဖြစ်မည်။ ကိုယ့်က အရက်မကောင်းကြောင်း ခုနယ်ခါမှ ထပြောနေလည်း ဘယ်သူက အထင်တကြီး အလေးထားမည်နည်း။ ကိုယ် တွေ့ကို ပြန်လည်တင်ပြသည်ဆိုရာ၌ မိမိ၏ကောင်းမှုကိုသာ လူတွေက နာခံလိုကြသည်။ မကောင်းမှု ကိုယ်တွေ့များကိုကား နာမခံလိုကြချေ။ ကိုယ်က ခုနယ်ခါ လုံးဝပြောင်းပြန်ဖြစ်ပြီး အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေပြီဆိုလျှင်တော့ တစ်ချိန်က မကောင်းမှုများကို ထေပစ်နိုင်ပါသည်။ သို့မဟုတ် တစ်ချိန်က ကိုယ်တွေ့အဆိုးများကို ပမာပြု၍နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်လို လူဆိုးစာရင်းဝင် တစ်ယောက်အဖို့ ခုလောက် ပုံမှန်အခြေအနေကလေးဖြင့် တစ်ပါးသူကို ဆရာလုပ်လို့ မရနိုင်သေးပါ။ ဒါကြောင့် အရက်၏ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်များကို ကျွန်တော်က ရှောင်ကွင်း

ရေးသားနေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အရက်သမားဘဝက ကြုံတွေ့ရသော လောကကြီး၏ ခနော်ခနဲ့ နိုင်ပုံများကိုသာ ပြုံးထေ့ထေ့လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ပျော်ဆွဲပြက်စေ ရေးခဲ့ပါသည်။ ဒါသည်ပင် ကိုယ်ချင်းစာတရား ပါသွားသလား တော့မသိ။ စောစောကပြောသလို မူလလက်ဟောင်း အရက်သမားကြီးများ အဖို့ အားဆေးတစ်ခွက်ဖြစ်သွားပုံရပါသည်။ သူ့ရဲ့ကို အားပေးအားမြှောက် လုပ်လိုရင်း မဟုတ်သော်လည်း သူ့ရဲ့အနည်းငယ် အသက်ရှူချောင်သွားမှန်း သိရသဖြင့် ကျေနပ်မိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ထို့ကြောင့် ယခုစာစုတွင် တစ်ခါသောက် တစ်ခါမှားသူမှာ ကျွန်တော် သာမက ကျွန်တော်၏ အနီးကပ်လူများ (အရက်သမားများအပါအဝင်)၏ အမှားအချို့ကိုပါ ရေးလိုပါသည်။ ထိုအခါ အကြင်စာဖတ်သူ (သို့မဟုတ်) ကိုယ်ချင်းစာတတ်သူများအဖို့ ပြုံးစေ့စေ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စာနာတတ် သူများက 'ဪ... လောကကြီးရဲ့ သဘာဝပါလား' ဟု သက်ပြင်းချချင် ချပါလိမ့်မည်။ မိမိကဲ့သို့သော မူလလက်ဟောင်း အရက်သမားကြီးများ အဖို့ရာကား မပြုံးဘဲနှင့် ဝါးလုံးကွဲ ရယ်မိကြမည်ထင်သည်။ အကယ်၍ အကြင်စာဖတ်သူသည် အရက်သမားများ အကြောင်းကို လက်တွေ့မသိသူ (သို့မဟုတ်) အရက်ဆန်ကျင်ရေးသမားလုံးလုံးဖြစ်ပါဘိမူ ကျွန်တော့်စာစုကို မဖတ်တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်တောင်းပန်ချင်ပါသည်။

x x x

အောက်တွင် အဖြစ်အပျက်အချို့ကို အရင်းအတိုင်း ကျွန်တော်ပြော ပြပါမည်။ နာမည်နှင့် ရာထူးဂုဏ်ဒြပ်တွေကိုတော့ ဖုံးကွယ်ထားပါသည်။ သူ့ရဲ့ထိခိုက်နစ်နာမှာစိုးလို့ တစ်ကြောင်း။ မိမိသံဃာဇဉ် ကြီးမားသူများအပေါ် သနားကရုဏာ ထားတတ်လွန်းသော အရက်သမားတို့၏ သဘာဝကြောင့် တစ်ကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်အတန်ကြာက ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင် မင်းသား၊ သရုပ်ဆောင်များ ဘောလုံးအသင်းတစ်သင်းဖွဲ့စည်းခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်မှာရော၊ နယ်တကာလှည့်၍ပါ ချစ်ကြည်ရေးပွဲ၊ ရန်ပုံငွေပွဲများကစား ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအသင်းတွင် အစပိုင်း၌ ကျွန်တော်က တာဝန်နှစ်ခု ယူရပါသည်။

တတ်နိုင်သလောက် အချိန်ပိုင်းကလေးတွင် ဘောလုံးဝင်ကစားရခြင်းနှင့် အားလပ်ချိန်ပိုင်းတွင် ပရိသတ်အား တေးသီချင်းဖျော်ဖြေပေးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါသော် ကျွန်တော်တို့အသင်း မိတ္ထီလာမှာ ချစ်ကြည်ရေးပွဲများ ကစားပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် သောက်ကောင်းတုန်းဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက်သောက်သောက် အလုပ်ပေါ်တွင် မမှားသော ကျွန်တော်သည် ထိုပွဲတုန်းကလည်း အမှားမရှိခဲ့ပါ။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အသက်က စကားပြောလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် နည်းနည်းသောက် များများတော့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒါလည်း အလုပ်ချိန်တွင်းမှာမဟုတ်။ ဘောလုံးပွဲပြီးလို့ အဆောင်ပြန်နားသော ညကျမှပါ။

ထိုညမှာပင် ပြဿနာက တက်ပါသည်။ ဘောလုံးပွဲပြီးလို့ အဆောင် (မိတ္ထီလာကန်ပေါင်ပေါ်ရှိ အ.ထ.က ကျောင်းမှာပါ။) ပြန်နားကြတော့ ကျွန်တော် တော်တော် သောက်ဖြစ်မှူးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အဖွဲ့သားများကို ကလန်ကဆန် ပြုခြင်းမဟုတ်ပါ။ သရုပ်ပျက် နောက်ပြောင်ခြင်းပင်မပြုပါ။ အများနည်းတူသောက်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အိပ်ရာကိုယ် ပြန်ထပ်သောက်။ ပြီးတော့ အရက်ပုလင်းဖက်ပြီးမှောက်။ ညစာပင် ထမစားတော့ပါ။ ဒါကိုပင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး (သူရိလည်း သောက်တာပါပဲ) က ကျွန်တော့်အပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်ပုံရသည်။ မသောက်တတ်သူအချို့ကိုတော့ သည်နေရာမှာ ထည့်မပြောလိုပါ။ အတူသောက်သူ၊ ခွက်ပုန်းသောက်သူများကပါ ကျွန်တော့်အပေါ် အပြစ်မြင်လိုခြင်းကိုတော့ စဉ်းစားလို့မရပါ။

“ဪ... သင်းတို့... ငါ့အပေါ် အပြစ်ပုံချပြီး သူတော်ကောင်း လုပ်နေပါလား” ဟု ထိုစဉ် အရက်မှူးမှူးနှင့်ပင် မှတ်ချက်ချမိသေး၏။ ကျွန်တော်က တစ်ခါတလေ မှူးနေလျက်က မှတ်မိချင်ရာကို မှတ်မိနေတတ်သူပါ။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေလိုက်ရာ ညကြီးသန်းခေါင်တွင် ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ကြားသဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်တော့ ဖယောင်းတိုင်များ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများဖြင့် (မီးပျက်နေပါသည်။) အထုပ်အပိုးပြင်နေကြသော သရုပ်ဆောင် အသင်းသားတွေကို တွေ့သည်။ သူရိရန်ကုန်ပြန်ကြတော့မည်ဟု သိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မထ။ ပုလင်းလက်ကျန်ကို

ဆက်မော့ပြီး ပြန်အိပ်သည်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်မ လိုက်ဘူးဆိုတာ သူရိုလည်း သိပါသည်။ ကျွန်တော်က မိသားစုကို မိတ္တီလာ မှာ ချိန်းဆိုထားသည်။ မိသားစု မန္တလေးဘက်မှ ဘုရားဖူးအပြန် ကျွန်တော့် ကို ဝင်ခေါ်ကြမည်။ ထိုအစီအစဉ်ကြောင့် အသင်းနှင့်အတူ ကျွန်တော် ပြန် မလိုက်တော့မှန်း အားလုံး သိထားပြီးဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော် ပြန်၍ အိပ်ပျော်လှလှတွင်...

“အစ်ကို... ကျွန်တော်တို့ ပြန်တော့မယ်။ အစ်ကိုကို လာနှုတ်ဆက် တာပါ။ ထပ်မသောက်နဲ့တော့နော်။ အစ်မတို့လာရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ မယ်” ဟု ထိုစဉ်က တက်သစ်စ အရက်မသောက်တတ်သော မင်းသားလေး နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို နှိုး၍နှုတ်ဆက်ရှာသည်။ ကျွန်တော့်အပေါ် မေတ္တာထားမှန်း သိရသဖြင့် သူရိုကို ကျေးဇူးတင်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် ကျောင်းအောက်ထပ် ဆင်ဝင်ဆီမှ မှန်လုံကားကြီး စက်နှိုးနေသံ ကြားရ သဖြင့်...

“ကိုယ့်ဘက်က ဝတ္တရားမပျက်အောင် ဆင်းနှုတ်ဆက်ဦးမှလေ” ဟု သတိဝင်လာသည်။ ကျောင်းဆောင်အပေါ်ထပ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မို့ အားငယ်သလို ရှိသွားတာ လည်းပါပါသည်။ သံယောဇဉ်ကလည်း မပြတ်ချင်။

ထို့ကြောင့် ဘာအလင်းရောင် အကူအညီမှမပါဘဲ အောက်ထပ်သို့ အပြေးဆင်းပြီး အဖွဲ့သားတွေကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားမိသည်။ ဤတွင် မူးရိန်မပြေသေးသော ကျွန်တော်သည် မိမိတက်ဆင်းလေ့ကျင့်မှု မရှိခဲ့သော ကျောင်းလှေကားကြီးပေါ်မှ ဒလိန့်ခေါက်ကွေးကျသွားပါတော့ သည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်ပြောလိုသည်မှာ ကျွန်တော်ထိုသို့ဖြစ်ခြင်း သည် အရက်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလင်းရောင်မရှိသောကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ကြသူများထဲတွင် စောစောက လာနှိုးပြီး နှုတ် ဆက်သော မင်းသားသစ်ကလေးများရယ်၊ ကျောင်းနှင့် ပတ်သက်သော မြို့ခံ လူငယ်ကလေးများရယ်သာ ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ကျွန်တော်ခင်မင်သော၊ ချစ် ကြည်လေးစားသော၊ အားကိုးသော အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လုပ်သူနှင့် နာမည်

ကျော်များ မပါဝင်ကြချေ။ ကျွန်တော်နှင့်ချစ်ခင်ရင်းနှီးရှိသော်လည်း အရက်ကို မုန်းတီးသူများ မပါဝင်တာကိုတော့ အပြစ်မတင်ပါ။ စိတ်မကောင်းရှိရုံမျှသာ။

သို့သော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သောက်တတ်ပါသည် (စည်းနှင့်ကမ်း နှင့်ဟု ပြောတာပါပဲ)၊ လူမသိအောင် ခွက်ပုန်းလည်းချတတ်ပါသည်။ အချို့ ဆို အရက်တွင်သာမက အခြားသော ကိစ္စများကိုပင် လူမသိအောင် လုပ်တတ် ပါလျက် သတိလက်လွတ်ဖြစ်လုလု ကျွန်တော့်ကို ပေယျာလကန်ထားပြီး အရှက်တရားကို (မလိုအပ်ဘဲ) ခေါင်းမီးခြုံထားကြသူများအတွက်တော့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်မိပါသည်။

ပြုတ်ကျသည့် လှေကားက (၁၅) ပေလောက်မြင့်မည်။ ကျွန်တော့်မှာ အပေါ်မျက်ခမ်းစပ် ကွဲသွားသည်။ မေးရိုးကျိုးသွားသည်။ 'သွေးတွေနှင့်ဝေ' နေသည်။ ဒါကိုပင်...

“ဒီလောက်သောက်မှတော့ ဖြစ်တာတောင်နည်းသေး” ဟူသော သဘောဖြင့် နေနိုင်ခဲ့ကြသည်။ နောက်သော် ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှာ အတင်း အဖျင်း ပြောကြကြောင်း ပြန်ကြားရသည်။

ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်သည် အသင်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်တော်က အလုပ်ခွင်ပေါ်တွင် မှားယွင်းခဲ့လို့လား။

အသင်းသိက္ခာ (သူရိုမျက်နှာ) ပျက်လောက်အောင် လမ်းဆေးအရက် ဆိုင် သွားထိုင်မိလို့လား။ တစ်ခုမှမဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် ဘာကြောင့်ထိုသို့ ပေယျာလကန်ပြုကြသနည်း။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပါပကော။ ထိုစဉ်က မူးမူးမေ့မေ့နှင့် ကျွန်တော်သိနေသည်ဟု။ “သင်းတို့ငါ့အပြစ်ကို ဖော်ရင်း သူတော်ကောင်းလုပ်နေကြတာ” ဟု။

သည်လိုလုပ်တတ်သူများကို အသေအချာ ပြန်စစ်တော့ လား... လား သင်းတို့လည်း စနစ်ဇယားကြီးသည့် အရက်သမားတွေပါပဲလား။ ခွက်ပုန်း တွေပါပဲလား။ ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော့် ‘အတင်း’ ပြောသလို ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်မှာရောတဲ့။

“ဘိုသုက အရက်ကို စနစ်ဇယားနဲ့မှ မသောက်တာ။ ကိုယ်တို့ကို ကြည့်။ အရက်ကို ကိုယ်ကဆရာလုပ်တယ်။ တပည့်မခံဘူး” ဟူသော စကား

မျိုးဖြင့် အထက်စီးချင်ကြပြန်ပါ၏။ ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရလျှင်အရက်ကို ရည်းစားပဲထားထား၊ တခမ်းတနားပဲ လက်ထပ်ယူယူ နောက်ဆုံးတော့ 'ညား ကြလေသတည်း' ချင်လို့သာ မဟုတ်ပါလား။

ဒါကြောင့် မပြုံးဘဲနှင့် ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချင်သည်ဟု ပြောတာပေါ့။

ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ မိတ္တီလာမှာပင် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြုံရာဆေးခန်း မှာ ဖြစ်သလို ချုပ်နှောင်ကြပ်စည်းပြီး မိသားစုနှင့်အတူ ရန်ကုန်ပြန်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့် သတင်းဆိုးကို အကိုးအကားဖြင့် ပါးစပ်အရသာခံ ဖြန့်ချိနှင့်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီကိုကား ပြောရန်မလိုတော့ပါ။ ပြောရန်လိုသည်ကား ကျွန်တော်နှင့် ရုပ်ရှင်ကားကြီးတစ်ကား ရိုက်ကူးရန် စာချုပ်ပြီးနှင့်သော ကုမ္ပဏီတစ်ခုသည် ကျွန်တော့်အစား အခြားမင်းသားတစ်လက်ဖြင့် ဇာတ်ကားရိုက်ကူးနိုင်ရန် မူလစာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်ပေးဖို့ အိမ်မှာ လာစောင့်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် 'တစ်ခါသောက် တစ်ခါမှား' ဟူသော စကားပုံသစ်သည် သုမောင်အတွက် ပေါ်ပေါက်ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလားလေ။

သည်တစ်ခါတော့မူ တစ်ခါသောက် နှစ်ခါမှား ဖြစ်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မျက်စိကု၊ မေးရိုးကုနှင့် တစ်လလောက်အကြာ မှာ ကံဇာတာက ထပ်၍စန်းလက်တက်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မေးရိုးကျိုး သွားတာဆိုတော့ သွားတွေကို မလှုပ်နိုင်အောင် အပေါ်အောက်သံမဏိကြိုး မျှင်ဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားရ၏။ ဒါမှ မေးရိုးက သူ့အလိုလို ပြန်ဆက်မည်။ ထိုစဉ်အတွင်း အစားမစားရပါ။ သွားကစေ့ပြီး ချုပ်ထားတာမို့အရည်ပဲ သောက်ရပါသည်။ အရက်ကိုလည်း မော့သောက်လို့မရပါ။ နှုတ်ခမ်းတော့ ပြီး စုပ်ချင်စုပ်။ သို့မဟုတ်ပါက ပိုက် (ကျူရီး) ဖြင့်စုပ်။

ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေသော အရက်သမား ဘာလုပ်မည် ထင်သနည်း။ ဟုတ်ပါ့။ အရက်ကို ကျူရီးဖြင့်စုပ်၊ သောက်၊ မှောက်။

မှောက်တာမှ ဒုတိယမို့ ကိုယ့်အိမ်လှေကားပေါ်မှပင် ထပ်၍ပြုတ်ကျ ခြင်းအထိပင်။ သည်တစ်ခါတော့ မတော်ဘဆမဟုတ်။ အဟုတ်ကို ပြုတ်ကျ ခြင်းပါ။ သည်တော့ ဘာဖြစ်သနည်း။ တည်းလက်စ မေးရိုးပြန်ပြုတ်ပေါ့။ သွားပြန်ပြီပေါ့ နောက်တစ်လ။

မေးရိုးကို ပြန်ဆက်ရပြန်ပါသည်။ ပါးပြင်ပြန်ခွဲရပြန်သည်။ သွားတွေကို အပေါ်အောက် ပို၍ ကြပ်စည်းရပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ ရှိရင်းစွဲစိတ်ဓာတ်သည် ထပ်ပြီးပြုတ်ကျရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကိုယ့်ဘာသာပင် အပြစ်ပေးရတော့မည်။

ကျွန်တော့်အား ပထမဒဏ်ရာချုပ်ရိုးဖြေပြီးလျှင် ဇာတ်ကားရိုက်မည်ဟု စောင့်နေရှာသော အစ်ကို (မောင်ဝဏ္ဏ) အား ကျွန်တော့်ဘက်က စောစောက ပြောခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီလိုပင် မင်းသားစာရင်း ပယ်ဖျက်ခိုင်းလိုက်ရပါတော့သည်။ သွားပြန်ပေါ့။ ဒုတိယဇာတ်ကားကြီး၊

ဒါတွေက တစ်ခါသောက် တစ်ခါမှားပြီး နစ်နာသွားခြင်းများအကြောင်း ပမာပြုခြင်းပါ။ တကယ့်တော့ ထိုစဉ်ကာလ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုနှင့် တေးသံသွင်းကိစ္စ တော်တော်များများ နစ်နာခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် အကြောင်း ဖန်လာတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်တော့မည်နည်းဟု စိတ်ကို ဖြေပါသည်။ ရပါသည်။ မရသည်မှာ စောစောကပြောခဲ့သော သင်္ကေတသား အရက်သမား စနစ်ယေးကြီးတွေကိုသာဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းမူ ကျွန်တော်တစ်ယောက် ဒုတိယမြို့မေးရိုးခွဲစိတ်ခြင်း ခံရပြီးသည့်နောက် တစ်လအတွင်းမှာဖြစ်ပါသည်။

ဆိုခဲ့သလို သွားနှစ်ခြမ်းအပေါ်အောက် သံမဏိကြိုးတန်းလန်းဖြင့် နေရစဉ်ကာလ တစ်နေ့ညတွင် အခြားမိတ်ဆွေများက ကျွန်တော့်အား ပြုစုလိုပါသည်ဟု အိမ်လာခေါ်သည်။ ဒါကလည်း စကားမစပ် ပြောရလျှင် ပြုံးချင်ဖွယ်သာတည်း။ ထိုသို့ ပါးစပ်ချုပ်လျက်သားကြီးနှင့် သင်္ကြန်ကကျလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း နီးစပ်ရာ မဏ္ဍပ်တွေက လာဖိတ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သီချင်းမဆိုနိုင်ကြောင်း ပါးစပ်ဖြေပြီး သွားစေ့ချုပ်ထားသည်ကို လက်ဟန်ဖြင့် ပြရသည်။ ပါးစပ်မှ 'ဝူးဝါး ဝူးဝါး' လေသံဖြင့် တောင်းပန်ရသည်။ သည်ကြားရထဲမှာ မနိုင်ရင်ကန် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ့ရိုမဏ္ဍပ်ဖွင့်ပွဲမှာ မပါမဖြစ်လို့ (အကယ်ဒမီကလည်း ရပြီးစ) မို့ ဟန်ပြသဘော လုပ်ပေးရန် အပူကပ်သည်။ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး လူလုံးထွက်ပြရုံပဲလေဟု လိုက်သွားရာ ဟိုရောက်တော့ ဘာဖြစ်သည် ထင်ပါသနည်း။

ကျွန်တော့်ကို မဏ္ဍပ်စင်မြင့် အလယ်မှာထား။ မိုက်ကရိုဖုန်းတစ်လုံး

လက်ထဲထည့်ပေး။ နံဘေးဆီမှာတော့ 'နတ်သမီးကလေးတွေ တစ်ဖက်လေး ငါးရာ' ဆိုသလို အလှမယ်လေးတွေက ခြံရံလျက်။ တီးဝိုင်းကလည်း ထုံးစံ အတိုင်း မြနန္ဒာ (မန်းတောင်ရိပ်ခို) တေးသံကို တီးကြမှုတ်ကြ။ ထိုစဉ် ဘယ်က ပေါ်လာမှန်းမသိသော ကျွန်တော့်အသံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသောအသံ။ ဟုတ်ပေဗျာ။ သီချင်းစာသား အလွဲအမှားမရှိ။ ပီပီပြင်ပြင်ကြီးကို ထွက်လာ တာ။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် မိုက်ကရီဖုန်းဖြင့် ကွယ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ဟလိုက်စေလိုက် အမှုအရာ လုပ်ရပါတော့သည်။

နောင်မှသိရသည်မှာ သူ့ရိုအရပ်ထဲက သုမောင်အသံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသော သုမောင်သီချင်း 'ရူးသွပ်စွာ' ခံစားနေသူ တစ်ယောက်က တီးဝိုင်း နောက်ကွယ်မှ ဆိုပေးနေခြင်းပါတဲ့။ မှတ်ကရောပါပဲ။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သူများအသံဖြင့် သရုပ်ဆောင်ရတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်။

အဲ... အဲသည်မဏ္ဍပ်တာဝန်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်များပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ပြုစုချင် ပါသည်ဆိုပြီး အိမ်လာခေါ်တာ။ 'ငိုချင်လျက်လက်တို့' ဖြစ်နေသော ကျွန်တော် သည်...။

“အေးဘုံရေ...ဘီယာကလေးလောက်ပဲ လိုက်စုပ်မှာပါကွာ”

ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်း အကြောင်းနည်းနည်း ပြောပါမည်။ ကျွန်တော့်အား ပြုစုနေကြသူများမှာ စာပေသမား (စာရေးဆရာ တွေ ပြောတာပါပဲ) ဆိုသူများ ဖြစ်ပါသည်။ အချို့က စာတွေရေးနေပြီ ဖြစ် သော်လည်း နာမည်ရ စာရေးဆရာတွေ မဟုတ်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသည် စာအကြောင်း ပေအကြောင်းသာ မဟုတ်တော့ဘဲ ပေါက်တတ်ကရ စကားတွေပါ ပါဝင်စည်ကား လာပါတော့သည်။ ကျွန်တော် က ဘီယာသာ စုပ်နေရသဖြင့် သိပ်ပြီး လျှာမသွက်ပေ။ သူ့ရိုကတော့ အပြင်း သမားတွေမို့။

“ဆရာရဲ့... ဘိုသုရဲ့... အစ်ကိုရဲ့ မောင်သုမောင်ရဲ့' နှင့် အကြောင်း အရာမျိုးစုံကို ကျယ်လောင်စွာ အပ်ကြောင်းထပ်နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်နာမည်ကိုအော်ပြီး ခေါ်ကြပြုကြသံများ ကြားရသောအခါ အခြေအနေတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဘယ်ရမလဲ ကိုသုရယ်...။ ဒီလိုပုန်းနေလို့

ရရှိလားဗျာ” ဟူသော အသံကျယ်ကြီးနှင့်အတူ ကျွန်တော် လုံးဝမသိသော လူတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ သူ့နောက်က နှစ်ယောက်သုံးယောက် ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲသို့ မူးမူးရူးရူး ဝင်လာပါသည်။

“လာဗျာ... ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းကို။ ပြုစုချင်လို့ ကမ်းမွန်...ဝဲ(လ်)ကမ်း ဂျတ်(စ်)ဂဲသားရင်း” တွေ တံတွေးစင်အောင်ပြောရင်း ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲကြပါသည်။

ကျွန်တော်က ‘တကယ်မသောက်ကြောင်း။ ဘီယာသာ စုပ်နေကြောင်း’ ပါးစပ်ဖြင့် သွားစေ့စေ့ကိုပြရင်း လက်ကာတောင်းပန်ရသည်။ အရက်သမား တို့ သဘာဝ အရက်မသောက်ဘဲ အရက်ဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်ရတာ အလွန်ဒုက္ခကြီးပါသည်။ တစ်ပါးသူတို့ မူးနေကြပြီဆိုလျှင် ပို၍ အခံရခက်ပါသည်။

ခုဟာက နောက်ထပ်ရောက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ တော်တော်မူးနေပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခံလက်စ လူများကလည်း မူးစပြုနေပါပြီ။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို လူရာမသွင်းတာလား။ အဖက်မလုပ်ချင်လို့လား။ ဒီမယ် ဂျော်နီဝါးကားသောက်မလား။ ရှိဗတ်(စ်)လား။ ကြိုက်ရာမှာစမ်း။ ပရိသတ်ကိုတော့ မဖော်ကားနဲ့” တွေ ဘာတွေ လုပ်လာကြတော့သည်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဧည့်ခံလက်စ ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း တော်တော် မူးသွားကြဟန်တူသည်။

“ခင်ဗျားတို့ လူလိုသိပါဗျ။ မရိုင်းပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့လည်း ကလေးကချေတွေ မဟုတ်ဘူး။ စာရေးဆရာတွေဗျ” စသဖြင့် ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်ဖော်လုပ်လာကြ၏။ တကယ်တော့ ဒီလိုဂုဏ်မျိုး ဒီလိုနေရာမှာ မဖော်အပ်ကြောင်း ကျွန်တော် ဝင်ရှင်းချင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာက “ဝူးဝါးဝူးဝါး” အပြင် ဘာစကားမျှ ပြောလို့မရပါ။ စိတ်ကတော့ တော်တော်တိုနေပါပြီ။

သည်လိုနှင့် နောက်ရောက်လာသော ပရိသတ်ဆိုသူထဲက နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အား ချိုင်းကြားမှ ဆွဲ၍မသည်အထိ ရိုင်းပျလာသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ကလည်း ရုန်း၊ စာပေမိတ်ဆွေတွေကလည်း ဆွဲနှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကျွန်တော်လဲကျပါတော့သည်။ ဤသို့ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အခြားအခန်းမှ စားသောက်သူများကလည်း ပြုတစ်ပြုတစ်ထွက်ကြည့်ကုန်ကြပါပြီ။ ဆိုင်တာဝန်ခံနှင့် လုပ်သားများကလည်း ပြေးလာကြပါပြီ။

တောင်းပန်သူက တောင်းပန်သော်လည်း...

“ဆရာသုမောင်... ဒီလိုဆူပူရမ်းကားရင်တော့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ပိတ်ရ ပါလိမ့်မယ်။ အားတော့နာပါရဲ့ဗျာ” တဲ့။ ဆိုင်မန်နေဂျာက လာပြန်ပါပြီ။ ‘မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ်’ စကား။

နောက်ဆုံး ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုကိစ္စ တော်တော်လေး ငြိမ်သွားမှ ကျွန်တော် သတိတရား ပြန်ရလာသည်။ ရှက်တာရော၊ ဒေါသဖြစ်တာရော၊ စိတ်ကုန် တာရော ပေါင်းစပ်ပြီး ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေရာမှ သိစိတ်ကိုပြန်ထိန်းရင်း ကျွန်တော့်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့မှ...

ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး စော်ကားခဲ့သူသည် ကျွန်တော့်ရှေ့ ကြမ်းပြင်မှာထိုင်ပြီး နဖူးကြမ်းထိ ကန်တော့နေပါရော့လား။ သူ့နောက်က ပါလာသူများကလည်း ကျွန်တော့်အား ဧည့်ခံလက်စ ပုဂ္ဂိုလ် ကို တောင်းပန်နေကြပါရော့လား။

ကျွန်တော့်မှာလေ ဘယ်လို နေရထိုင်ရမှန်း မသိခဲ့တော့ပါ။

ပို၍ ခံစားရသည်မှာ စောစောက ရန်တုံ့ပြန်ခဲ့သော ကျွန်တော့်ဘက်က အရံဧည့်မြှောင် စာသမားသုံးဦးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူရိုမရှိကြတော့ ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်က လစ်သွားကြမှန်းမသိပေ။

အပြန်လမ်းကျမှ ကျွန်တော့်အား ပင်တိုင်ဧည့်ခံသူ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်ရှင်ကို ဝူးဝါးဝူးဝါး အသံဖြင့် မေးတော့...

“ခက်တဲ့လူတွေဗျာ။ အစတော့ သူတို့ကပဲ ဝင်တွယ်တော့မလိုလိုနဲ့ တကယ်ဆော်မယ်လည်းဖြစ်ရော တစ်ချိုးတည်းပြေးတော့တာပဲ”

“ဘာပြုလို့ ပြေးရတာလဲဗျာ”

“ပြဿနာ ပိုပြီး ကြီးလာမှာစိုးလို့တဲ့”

“ဟာ... ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီးနဲ့ဟာ။ ဘာဖြစ်စရာရှိမှာလဲ” ခြေဟန် လက်ဟန်ဖြင့် မေးရသည်။

“ခင်ဗျားမျက်နှာကြီးနဲ့မို့လို့ပေါ့တဲ့ဗျာ။ ရိုက်ကြနက်ကြ ဖြစ်ကုန်ရင် ‘သုမောင်’ ပါတယ်ဆိုပြီး သတင်းဖြစ်မယ်။ အဲဒါဆို သူတို့နာမည်တွေလည်း ပါကုန်မှာ ခိုးလို့တဲ့”

“သူတို့က ဘယ်သူတွေမို့လဲ”

“ဟာ...စောစောက သူတို့ကလောင်နာမည်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီလေ”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ရပြန်ပါသည်။ ကလောင်နာမည်တွေတဲ့။

ဟိုစဉ် လွန်ခဲ့သော နှစ်အတန်ကြာက ဆက်တိုက်ကြုံလိုက်ရသော အရက်သမား အမှားဖြစ်စဉ် တစ်ခုပါ။ သည်နေရာတွင် ကျွန်တော်မှားခဲ့သလား။ မမှားခဲ့ဘူးလားဆိုတာ မပြောလိုပါ။ သေချာတာ တစ်ခုက ဘောလုံးအသင်းမှ သောက်ဖော်သောက်ဖက် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မိတ်ဆွေစာပေသမားများ စသဖြင့်။ အရက်ကို ဇယားချပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ခွက်ပုန်း ကြိတ်နေကြသူများကတော့ တစ်ခုခု မှားနေခဲ့ကြပြီ ဟူ၍သာဖြစ်သည်။ မမှားဘူးဟု ငြင်းကြလျှင်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမျှမပြောလိုပေ။

သူရိသည် ‘သုရာမေရယ’ ကံနှင့် ‘အဒိန္နာဒါန’ ကံ အပြင် ‘မုသာဝါဒါ’ ကံကိုပါ တစ်ပြိုင်နက် ကျူးလွန်မိနေကြပြီ ဆိုတာတွေကို မသိကြဘူး ထင်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုစဉ်က ဆက်တိုက်ဖြစ်လိုက်ရသော ဖြစ်စဉ်သည် ကျွန်တော့်အား တော်တော်ကြီးကြာအောင် အရက်ပြတ်စေနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သောကြာစာစောင်
အမှတ် (၄၄၆)၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်။

ဂွတ်ဒ်မောနင်းဟောင်ကောင်

မနက်စောစော ဝေလီဝေလင်း လေဆိပ်သို့ ဆင်းရသည်။ နေ့ညပတ်လည် အရက်သောက်ခဲ့စဉ်ကာလဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်အချိန်ဆိုတာပင် မမှတ်မိတော့ပါ။ မှတ်မိတာနှစ်ခုက ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၁၃) ရက်နေ့ ဆိုတာရယ်၊ တကူးတကန့် ပြည်ပခရီးသွားရာကိုပင် အေးဘုံက လိုက်ပါပို့ဆောင်ခြင်းမရှိ ဆိုတာရယ်ပဲဖြစ်သည်။

နေ့စွဲမှတ်မိတာက (၁၃) ရက်နေ့ ဖွားဖြစ်သော ကျွန်တော် (၁၃) ရက်နေ့ ပြည်ပခရီးသွားရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဟောင်ကောင်တွင် ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံပါဝင်သော ပြက္ခဒိန်လည်း ထုတ်ဝေခဲ့ရာခုနှစ်ကိုပါ မှတ်မိနေသည်။ ဘယ်ခရီးသွားသွား လိုက်ပါပို့ဆောင်တတ်သော အေးဘုံထိုခရီးကျမှ တမင်တကာ စိတ်ကောက်နေခဲ့သောကြောင့်လည်း ထိုကိစ္စကို မှတ်မိနေခဲ့သည်။

ဝေလီဝေလင်းမှာပင် လေဆိပ်ရောက်တော့ သက်ဆိုင်ရာမှ ပုဂ္ဂိုလ်များက ကြိုဆိုနေနှင့်သည်။ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်သဖွယ် ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခံကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်က 'မောနင်းပက်ချင်' နေပြီ။ လူရှေ့သူရှေ့ မကောင်းတတ်၍ နောက်ဖေးသွားချင်ဟန်ဆောင်ပြီး လေဆိပ်အပြင်ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ မော်တော်ကားစခန်းအနီးမှ ကွမ်းယာဆိုင်တွင် မေးစမ်းတော့ အဆင်သင့်ပင်၊ အရက်ဖြူကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ဖြင့် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဝယ်လို့ရခဲ့သည်။